

KATOLIŠKI MISIJSKI

Católicas 1965

Las Misiones

1965 - XXXIX

MAREC 3

Sveti oče Pavel VI. objema na bombayskem evharističnem kongresu zastopnika indijskih študentov. Spodaj: Papežev legat kardinal Agagianan med slavnostno mašo, posvečujoč na desetisoče hostij za sv. obhajilo.

POMOČ SLOVENSKEGA ZAMEJSTVA NAŠIM MISIJONARJEM

Ob razdelitvi sklada 1964 v pomoč vsem slovenskim misijonarjem, objavljeni na naslednjih straneh, je prav, da pregledamo, kako se je ta razmeroma lepa vsota nabrala.

Najprej naj povdarimo, da je pomoč slovenskega zamejstva misijonarjem še vedno tako važna kot pred recimo 20 leti. Takrat smo se v begunstvu, sami reveži, spomnili tistih, ki so bili ves čas druge svetovne vojne od nas povsem odtrgani in zapuščeni, pa so se nam stiki z njimi spet začeli ponujati. Računajoč z nujno protimisijsko usmerjenostjo komunističnega režima v domovini, smo gledali v duhu naše misijonarje in njih razočaranje: Med tem ko so misijonarji in misijonske ustanove drugih narodnosti — francoske, nemške, italijanske, španske, severoamerikanske — začeli prejemati vsak iz svojega zaledja tako težko pričakovano pomoč gmotnih sredstev in novih moči, so se slovenski misijonarji znašli pred — domovino za železno zaveso, izza katere ni bilo niti slišati glasu, kaj šele pričakovati kako pomoč.

Danes so se razmere vsaj toliko zboljšale, da je iz domovine mogoče vzdrževati pismene stike z misijonarji in vemo na primer iz prvega vira, da jim misijonski krožek slovenskih bogoslovcev celo pošilja tiste redke duhovne knjige, ki tamkaj izidejo, na primer novo izdajo svetega pisma. Tudi vemo, da so zlasti tistim misijonarjem, ki so že pred drugo svetovno vojno odšli v misijone (in teh je velika večina) vrata v domovino na stežaj odprta in da se te prilike pridno poslužujejo, saj imajo po več kot tridesetih letih odsotnosti pač pravico, da gredo pogledat gnezdece, iz katerega so njega dni odleteli v misijonski svet. Ti obiski misijonarjev v domovini so tudi skoraj edino misijonsko propagandno sredstvo in, hvala Bogu, zelo učinkovito; tako se naša domovina spet začenja zavedati misijonske dolžnosti, več moli in trpi za misijone in tudi že na nove misijonarje bolj in bolj misli...

Toda načrtna gmotna pomoč slovenskim misijonarjem se v domovini zaenkrat še ne more zbirati in v misijone pošiljati. Zato je pomoč tistih rojakov, ki svobodno diha izven móre rdečega režima, se pravi, vseh, ki živimo v takozvanem zamejstvu, še toliko bolj potrebna. Pravimo: toliko bolj, kajti tudi če bi vladale v domovini normalne razmere in bi se tam zbirala primerna pomoč slovenskim misijonarjem, bi imeli rojaki na Koroškem, Primorskem in v izseljenstvu tako prijetno dolžnost, da sodelujejo z domovino pri skrbi za izpolnjevanje misijonske dolžnosti celega naroda, česar zlasti rojakom na Koroškem in Primorskem niti ni treba razlagati, saj so pred svetovno vojno kljub otežkočenim stikom z domovino to že lepo upoštevali in z misijonsko akcijo celotnega naroda vedno sodelovali. A zdaj je položaj tak, da smo rojaki v zamejstvu tista manjšina naroda, ki mora za večino in cel narod izpolnjevati dolžnost ljubezni do slovenskih misijo-

narjev. Božja Previdnost je tako uredila, da je danes po vseh večjih središčih slovenskega zamejstva kaka ustanova ali oseba, ki se v povezanosti s Slovensko misijonsko zvezo s sedežem v Baragovem misijonišču v Slovenski vasi pri Buenos Airesu idealno trudi v tem smislu.

EVROPA

Zgovoren je primer Koroške. Tam so najprej slovenski salezijanci razširili v Buenos Airesu izhajajoče slovenske „Katoliške misijone“, nakar je glavno poverjeništvu lista prevzel škofijski slovenski dušnopastirski urad v Celovcu, s čimer je bila misijonska povezanost slovenske Koroške s centralo slovenske misijonske akcije v zamejstvu takorekoč uradno potrjena, kar je bilo za pomoč vsem slovenskim misijonarjem velikega pomena. Dvakrat na leto prejmemo od Dušnopastirskega urada lepe vsote za slovenske misijonarje, ki jih darujejo posamezniki in fare iz vseh krajev Slovenske Koroške. Zadnjič nas je pa presenetila še posebna pošiljka v sklad 1964, ki jo je spremni dopis takole raztolmačil: „Te dni boste prejeli ček za nad 2.000 dolarjev v misijonske namene. Stvar je ta: Tukaj na Koroškem in po celi Avstriji poje mladina na Svete Tri kralje po hišah in denar, ki ga dobijo, gre za namene vseh avstrijskih škofov za misijone. Mi smo napravili prošnjo, da bi vsaj en del tega denarja lahko poslali slovenski misijonski centrali v Buenos Airesu, in so nam dovolili. Ta denar je iz koledovanja 1964; za letos boste dobili tudi približno toliko. Na nemški centrali smo že povedali, da bi tudi letos radi poslali spet Vam. Ta denar je iz vseh slovenskih fara na Koroškem in upamo, da bo z njim temu ali onemu misijonarju vsaj malo pomagano.“

V Slovenskem Primorju pod Italijo imamo pred vsem tri žarišča dela za slovensko misijonsko akcijo, in sicer so to Marijine družbe v Gorici in Trstu s svojimi misijonskimi odseki. Glavno njih delo je v razširjanju „Katoliških misijonov“ in v organizaciji prireditev in nabirk okrog Misijonske nedelje. Kot one na Koroškem je tudi zlasti tržaške Marijine družbenice priklenila akcija za vzdrževanje domačih bogoslovcev v misijonih.

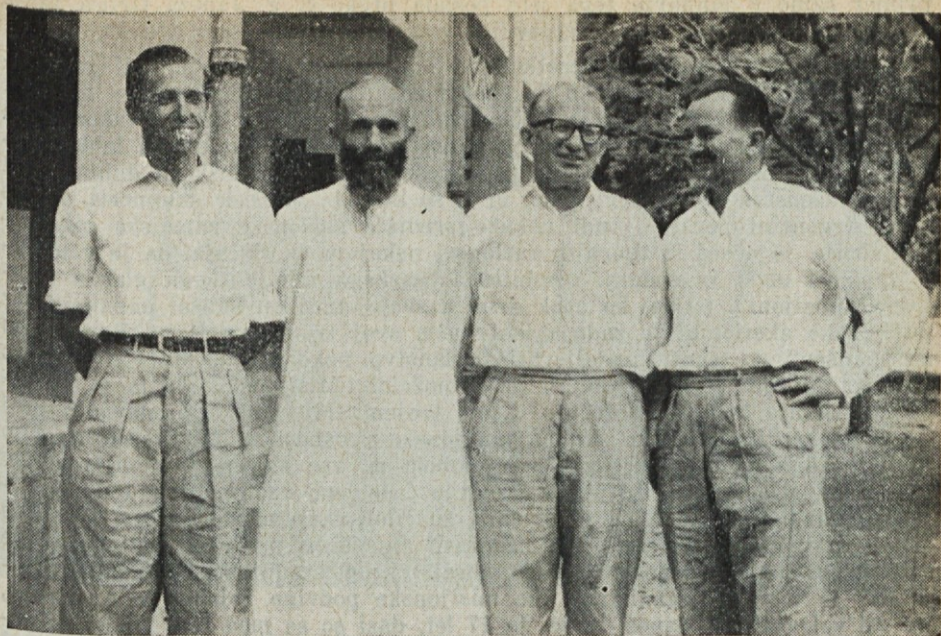
Drugod v Evropi imamo veliko velikih prijateljev in podpornikov slovenskih misijonarjev in misijonark med izseljenci v pokrajini Moselle v Franciji in v Merlebachu. Iz kraja Tuquegnieux prejmemo po dvakrat na leto znesek 100 N. F. za slovenske misijonarje od neimenovanega dobrotnika.

Zadnje čase so slovenski misijonarji tudi med izseljenci v Nemčiji dobili svoje prijatelje. Č. g. Ciril Turk vsako leto pošlje lepo vsoto, ki jo darujejo v ta namen rojaki iz njegovega delokroga.

Anglija je zelo na severu, pa se je malo ohladila, kar zadeva sodelovanje pri slovenski misijonski akciji. Lepo bi bilo, če bi se tudi tamkajšnji rojaki zavzeli za vsaj skromno misijonsko sodelovanje s celoto, kakor je to pred leti že bilo.

AMERIKA

V Kanadi imamo za dušne pastirje vedno močnejših slovenskih izseljenjskih naselbin skoraj same bivše kitajske misijonarje ali sodelavce „Katoliških misijonov“. Tam so čč. gg. lazaristi Časl, Prebil, Kopač in Verdnik, ki so vsi že misijonarili na Kitajskem. Tam sta čč. gg. Mejač in Sodja, tudi lazarista, sodelavca „Katoliških misijonov“, slednji zelo zaslužni misi-

Štirje slovenski salezijanski misijonarji. Z očali je brat Jaško Kramar iz Burme, ki je lani obiskal sobrate v Indiji: g. Pavla Bernika (z brado) in brata Ivana Kešpreta ter Ludvika Zabreta.

jonski ideolog in strokovnjak zlatih časov misijonske akcije pred 20 leti v domovini! V Torontu imajo pri obeh slovenskih župnijah misijonska krožka, ki priredita vsaj po dve misijonski prireditvi letno; njih izkupiček in še drugi darovi znesejo skupaj lep delež rojakov v Kanadi v sklad slovenskih misijonarjev.

V Združenih državah ima slovenska misijonska akcija srečo, da se tam zvesto in neumorno žrtvuje za misijone tudi bivši kitajski misijonar, lazarist č. g. Karel Wolbang. Že ob njegovi petdesetletnici smo v KM vsaj kratko navedli veliko misijonsko delo, ki ga opravlja že 15 let svojega bivanja v dolarski deželi — poleg drugega svojega rednega duhovniškega in profsorskega delovanja. V pogostih stikih, ki jih zlasti korespondenčno ohranjuje s plemenitimi dušami, organizira vedno bolj na široko raznoliko misijonsko podjetnost: Pomoč slovenskim misijonarjem, vzdrževanje domačinskih bogoslovcev, tudi potom slovenskih misijonarjev, in Misijonska znamkarska akcija, katere izkupiček je pred vsem namenjen slovenskim misijonarjem. Prav g. Wolbang je danes najbolj pogostni dopisnik s temi našimi zastopniki na Kristusovi misijonski fronti. V tej številki KM je objavljen pregled darov, ki so šli ali bodo šli iz USA slovenskim misijonarjem v pomoč, v okviru sklada 1964 potom č. g. Wolbanga.

V Južni Ameriki je Venezuela, kjer je sicer malo slovenskih naseljencev, a so med njimi nekatere misijonsko živo čuteče duše, kot na primer tista blaga služkinja, ki takorekoč dela za slovenske misijonarje, saj je na

primer samo v januarju tega leta poslala preko č. g. Janeza Grilca zanje svoj prihranek okrog 240 dolarjev...

Argentina je znana v izseljenstvu kot organizacijsko najbolj razgibana in povezana skupnost, tako da skoraj zasluži naziv „Slovenija v malem“. Kako je to mogoče? Najprej: Večina tukajšnjih rojakov živi v takozvanem Velikem Buenos Airesu, kjer je povezava med njimi razmeroma lahka. Potem pa: Menda ni šlo v nobeno drugo deželo toliko slovenskega duhovništva in izobraženstva kot v Argentino, in ti so kvas in vez cele skupnosti. Da se je v Argentini porajalo tudi nekako središče slovenske zamejske misijonske akcije, je nekaj iz zgornjih razlogov, nekaj pa iz slučaja, da je v to deželo prišel bivši in sedanji urednik slovenskega misijonskega glasila „Katoliški misijoni“, pa je, ko vsak drug s svojo, tudi on skušal nadaljevati z misijonsko akcijo, ki je zadnja leta poslala svoj trdni temelj v „Baragovem misijonišču“, ki skuša nadaljevati poslanstvo nekdanjega, starejšim dobro znanega Misijonišča v Grobljah pri Domžalah. Misijonska akcija v tej deželi se zadnje čase osredotočuje v tem trojem: Misijonska predavanja med letom po središčih, velika skupna misijonska proslava za Misijonsko nedeljo in že tradicionalna misijonska veletombola za vse slovenske misijonarje v prvi polovici januarja, ki prinese zadnje čase lepo vsoto okrog 1000 dolarjev v vsakoletni sklad. Tu je omeniti značilno skupino sodelavcev, ki so se takoj po prihodu v deželo kot nedorasli fantiči v misijonskem ognju (še sad taboriščne misijonske akcije!) zbrali okrog urednika „Katoliških misijonov“ in z njim organizirali vse misijonske podvige rojakov v Argentini, pa vsi vztrajajo še danes, to je, že 17 let, dasi so se med tem mnogi že poročili in so družinski očetje eden štirih, drugi petih, itd. otrok... Izredni blagoslov leži nad misijonskim delom te skupine, ki seveda ne naredi vsega sama, ampak so ji ob strani številni, tudi zelo zvesti in vztrajni misijonski sodelavci. Poleg tega živahnega misijonskega dejstvovanja v Velikem Buenos Airesu, je omeniti še lepo skupino slovenskih naseljencev v vinorodni Mendozi, 1000 km vzhodno, v vznožju Andov, kjer ima poleg drugega pestrega slovenskega življenja tudi misijonska akcija svoje močne in solidne korenine in slovenski misijonarji veliko misijonskih prijateljev in dobrotnikov.

AVSTRALIJA

Celo daljna Avstralija je povezaana z ostalim slovenskim zamejstvom tudi po misijonskem sodelovanju. Poleg izredno blagega misijonskega dobrotnika, ki ga ima Baragovo misijonišče v Neimenovanem, so tam slovenski frančiškani, ki je med njimi zlasti p. Ambrožič vnet pospeševalec misijonske misli in dobrotelnosti med rojaki; tako je na primer on sam plačal šest dosmrtnih naročnin „Katoliških misijonov“, da jih razdeljuje v branje tistim, ki jih sami nimajo. V tej oddaljeni deželi imajo „Katoliški misijoni“ nad 50 zvestih naročnikov, ki jih je skoraj vse pridobil izredno delavni in požrtvovalni poverjenik Franc Vrabc, kateri tudi zbira med rojaki darove v sklad vseh slovenskih misijonarjev.

Tako smo vsaj v glavnem pregledali žarišča dejavne ljubezni do slovenskih misijonarjev in misijonov sploh v slovenskem zamejstvu. Mnogo svetlih posameznih primerov ni omenjenih, ker bi sestavek preveč narasel,

Slovenska uršulinka na Javi, m. Deodata Hočevar O.S.U. s tremi novokrščenkami, ki jih je ona privedla do tega dneva sreče. V ozadju tamkajšnji misijonar.

bralci „Katoliških misijonov“ jih pa poznajo iz sprotnega poročanja v listu. Tako je na primer tak izreden primer ga. Anica Tusharjeva, hčerka ubitega velikolaškega župana Paternosta, ki je v Gilbertu, U.S.A. mati petih otrok, pa še najde čas, da je č. g. Wolbangu takorekoč desna roka v skrbi za slovenske misijonarje... Prizadevanje vseh teh navedenih in nenavedenih skupin in posameznikov gre za tem, da slovenski misijonarji od Slovencev v celoti niso pozabljeni in zapuščeni. Pisec tega sestavka, ki je že 30 let blizu vsemu slovenskemu misijonskemu dejstvom, si upa trditi, da je danes v slovenskem zamejstvu več ljubezni do misijonstva in zlasti do slovenskih misijonarjev kot ga je bilo v rednih razmerah v domovini. Ali ni tudi ta ljubezen do božjega kraljestva in njegovih graditeljev - misijonarjev eden tistih virov božjega blagoslova, ki se v toliki meri razliva na slovensko zamejstvo in izseljenstvo, da more, čeprav kruto ločeno od celotnega telesa domovine, ustvarjati duhovne, kulturne, narodne in gospodarske vrednote v službi skupnosti! Kako doživljamo resničnost Kristusovega zagotovila, da kdor žrtvuje kaj za bližnjega in božje kraljestvo, dobi že tu povrnjeno stokratno, v nebesih pa večno življenje! Kljub vsem razočaranj polnim izkušnjam življenja lahko pritrdimo in rečemo: Še vedno se spleča biti — idealist!

L. L. C. M.

HVALITE GOSPODA, VSI NARODI, SLAVITE GA VSA LJUDSTVA!

SKLAD SLOVENSkih MISIJONARJEV, LETO 1964

Dohodki	9.729.34 dolarjev
Stroški pri centrali in poverjenikih, pošiljke knjig	129.34 dolarjev
Ostalo za razdelitev	9.600.— dolarjev

Misijonar in dežela	Posebej zanj darovano	iz skupnega mu določeno	Že oddano v teku leta	Za poslati	Skupaj
<i>Japonska</i>					
o. Vladimir Kos, S.J.	252	348	352.50	247.50	600
s. Anica Miklavčič, kanos.	25	50	25	50	75
s. Benj. Kardinar, usm.		50		50	50
s. Kattarina Jančar, usm.		50		50	50
<i>Formoza</i>					
dr. Janez Janež, mis. zdr.		100		100	100
s. Rozarija Brilej, p. v. duš.		50		50	50
m. Kalista Langerholz F.M.M. ...		80		80	80
č. g. Franci Rebol, Marykn.		300		300	300
<i>Hongkong in Makao</i>					
č. g. Joško Geder, S.D.B.		200		200	200
s. Ernesta Kosovel, kanos.		50		50	50
č: g. Stanislav Pavlin S.D.B. ...	10	220	80	150	230
<i>Burma, Siam, Java, Vietnam</i>					
br. Joško Kramar, S.D.B.		60		60	60
m. Ksaverija Pirc, O.S.U.		80		80	80
m. Frančiška Novak, O.S.U.		80		80	80
č. g. Andrej Majcen S.D.B.	37.60	312.40	37.60	312.40	350
m. Deodata Hočevar O.S.U.		80		80	80
<i>Indija</i>					
č. g. Pavel Bernik, S.D.B.		250	100	150	250
o. Jože Cukale, S.J.*	1.057.50	265.50	1.150.50	172.50	1.323
o. Lojze Demšar, S.J.*	915	262	1.015	162	1.177
o. Janez Ehrlich, S.J.		200		200	200
br. Janez Germek, S.J.		50		50	50
br. Ivan Kaspret, S.D.B.		80	25	55	80
m. Magdalena Kajnč, loret. s.	20	80	20	80	100
br. J. Lukan, S.J.		40		40	40
s. Terezija Medvešček, hči M.P. ...		80		80	80

* vključeni tudi darovi za svete maše

Misijonar in dežela	Posebej zanj darovano	iz skup- nega mu določeno	Že oddano v teku leta	Za poslati	Skupaj
o. Stanko Poderžaj, S.J.	52.50	400	152.50	300	452.50
s. Konradina Resnik, Drag. Krvi		50		50	50
br. Janez Udovč, S.J.	5	95	55	45	100
br. Leopold Vidmar, S.J.		60	40	20	60
br. Ludvik Zabret, S.D.B.		60		60	60
m. dr. Miriam Zalaznik, IBMV. .		80		80	80
s. Dominika Žužek SCMM	2	78	2	78	80

Afrika

o. Franc Bratina, F.S.C.		180	40	140	180
s. Brigita Bregar, O.S.U.		50		50	50
č. g. Emil Čuk	20	230		250	250
br. Karel Kerševan, C.M.		100	100		100
br. Marcel Kerševan, C.M.		50	50		50
o. Albin Kladnik, F.S.C.		200	70	130	200
m. Ksaverija Lesjak, O.S.U.	46	54	46	54	100
s. Marjeta Mrhar, usm.	93	127	123	97	220
s. Vincencija Novak, oblat.		50		50	50
č. g. Ivan Obala		126.50		126.50	126.50
s. Elizabeta Pogorelc, oblat.		50		50	50
br. Valentin Poznič, F.S.C.		70	40	30	70
br. Franc Pregelj, S.J.		50		50	50
o. Radko Rudež, S.J.	2	208	2	208	210
s. Marija Silvester, p.v.d.	5	55	5	55	60
č. g. Ivan Štanta, C.M.	463	257	610	110	720
s. Alojzija Šteh, oblat.	20	50		70	70
s. Benigna Šteh, oblat.		50		50	50
s. Janja Žužek, SCMM		80		80	80

Razno

šolske sestre med Čulupi		120		120	120
raznim (oddano v Gorici)		126	126		126

3.025.60 6.574.40 4.307.10 5.292.90 9.600.—

Poleg gornjega so nekateri misijonarji prejeli razne zneske naravnost od darovalcev oz. misijonskih odsekov; pošiljali so se nekaterim na njih željo slovenski listi, vsem „Katoliški misijoni“ (gratis).

V gornjem niso vpoštene vsote, ki so bile darovane in potom naših misijonarjev oddane za vzdrževanje domačih bogoslovcev. (O tem bo posebno poročilo!) K razdelitvi sklada pripominjamo, da smo vpoštivali okoliščine delokrogov, misijonarjevo korespondenčno žrtev z nami in primere, da ta ali oni misijonar prejema pomoč še iz katerega drugega slovenskega vira, v kolikor nam je znano.

**VSEM DAROVALCEM IN POSREDOVALCEM TEH DAROV ŠE ENKRAT
V IMENU OBDAROVANIH MISIJONARJEV IN MISIJONARK**

T I S O Č K R A T B O G P O V R N I !

Slovenska misijonska zveza

TO PESEM SI ŽVIŽGAM NAJRAJŠI

Takrát — morda na silni rávni Vzhodnega Otoka —
bo človek - Bog nasmehnil se ljudem
in kakor v Kyóto, v času pomladanskih plesov dvora,
vstopili bodo v Angelski Hotel

med večni spev, v skrivnostni ples Ljubezni.

Ljudje si bodo drgnili oči kot v oblačnih sanjah,
kjer se vsak hip spet vrne star pekel —
noben tajfun, noben potres, nobena sled požara,
ne ambulanc, ne stražniških siren,

le večni spev v skrivnostni ples Ljubezni.

Najlepšemu v Sprejemnici se bodo priklonili:
„Gospod, morda je Vaš seznam imen
od novih telefonskih zvez v bolj knjižnični obliki...“
A človek - Bog bo tiho rekel vsem

skozi večni spev v skrivnostni ples Ljubezni:

„V Asákusa ste nagemu mi dali svoj kimóno,
in šli ste obiskat me v Kosugé
zaprtega, in v Kiosé na tleh s tuberkulozo —
se spomnite? Véno — glad — Vaš ček...?“

in žejnemu ste dali — vrč Ljubezni.“

(P. S. Asákusa je tokijska četrt z mnogimi skritimi reveži. — V Kosugé v predmestju Tokia je jetnišnica. — V Kiosé na periferiji Tokia je mnogo bolnišnic, posebno za T.B. — In v Véno, skoraj v središču Tokia, se da poceni jesti.)

ZA DOMAČO DUHOVŠČINO

Ob desetletnici akcije za vzdrževanje domačih bogoslovcev
(1954 - 1964)

KAREL WOLBANG CM, U.S.A. (Konec.)

SVETNI BOGOSLOVCI IZ VIETNAMA IN INDIJE

Tudi svetni bogoslovci v Vietnamu so prejeli dve vzdrževalnini na priporočilo g. Majcena. Teolog *Pierre Nguyễn - Xuân - Sơn* je deležen dveletne vzdrževalnine. Neimenovane dobrotnice v Združenih državah. Študira v papeškem Kolegiju sv. Pija X. v Dalatu.

Skupina misijonsko gorečih žena v Ameriki pa je plačala dveletno vzdrževalnino za bogoslovca *Canut Nguyễn - Thái - Hoach*. Tudi ta študira v Južnem Vietnamu. Oba obetata lepo in predstojniki ju zelo cenijo. Eden je begunec iz Severnega Vietnama, ki je že veliko prestal za svojo vero in ima vso družino še na severu.

Na priporočilo nadškofa D'Souza S.J. iz Kalkute v Indiji so slovenski misijonski dobrotniki prevzeli štiri svetne bogoslovce kalkutske nadškofije za vzdrževanje. Neimenovana rojakinja iz Amerike, ki je že podpirala indijskega bogoslovca do mašniškega posvečenja v preteklosti, je prevzela vzdrževanje in plačala enoletno pomoč za bogoslovca *Henry Mischkowiuskhyi*, ki je kot sirota doraščal v Indiji pod skrbnim varstvom in vodstvom misijonark v sirotišču in ima gorečo željo postati misijonar.

Zvesti misijonski sodelavec župnik Jože Ferkulj iz Quincy, Illinois, je plačal prvoletno vzdrževalnino za bogoslovca *Francis Gomes*. Dar je bil nadškofu odposlan v imenu Mrs. Mary Lavriha.

NEPOZNANI DOBROTNIK

Bogoslovec *Joachim Osta* je prejel prvoletno vzdrževalnino od Neimenovanega dobrotnika v Ameriki, ki svojo pomoč pošilja nepoznan po vneti misijonski sodelavki. Njegovega imena niti Propagandi, niti nadškofu in bogoslovcu ni mogoče sporočiti. Vemo le, da je iz Chicaga v Illinoisu.

Družina dr. Franca Puca iz Hoboken, New Jersey, je darovala prvoletno vzdrževalnino za bogoslovca *Alexander Guilbert Pinto*, ki je bil pravkar prepuščen od neke druge indijske škofije nadškofiji v Kalkuti in je nadškof D'Souza podpora zanj prosil.

Č. g. Snój posreduje tudi o. Poderžaju S.J. v Indijo letno vzdrževalnino za nadškofa v Kalkuti, dar blage faranke Mrs. H. C. Deming iz Kalifornije. Ni nam pa znano njegovo ime, niti je li svetni ali jezuitski duhovniški kandidat.

Misijonar o. Cukale je predčasno priporočil tudi svetnega bogoslovca *Arupa Lukas Bijoli* iz semenišča v Nagpur, Indija. Poznal ga je osebno s fare, kjer je nekaj časa deloval. V veliko veselje smo bili obveščeni, da so njegovo vzdrževalnino prevzeli slovenski misijonski dobrotniki iz Evrope. Menda dva slovenska duhovnika.

Najnovejša vzdrževalnina Neimenovanega upokojenca v ZD je bila darovana za vzdrževanje begunskega bogoslovca iz Kitajske, ki študira v Italiji in ga je priporočil misijonar Majcen. Je to *John Wang S.D.B.*

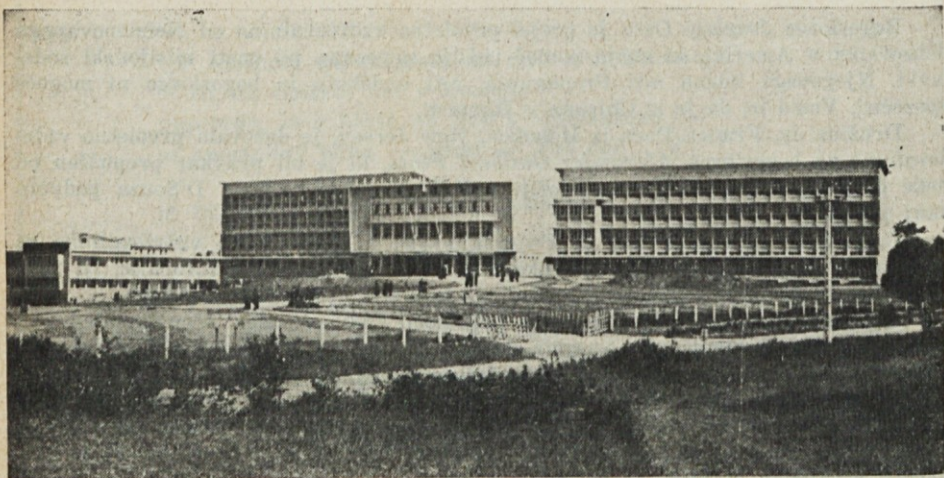
NESEBIČEN IZRAZ LJUBEZNI DO DUŠ

Občudovanja vredni so tako zelo različni nagibi tovrstne misijonske žrtve posameznih dobrotnikov. Vzdrževalnina vsakega domačega bogoslovca je gotovo zelo nesebičen izraz krščanske ljubezni do bližnjega. Nihče od darovalcev ne pričakuje na tem svetu ničesar v povračilo. Mnogi želijo ostati Neimenovani iz najrazličnejših razlogov. Večino zelo razumemo. Ni vedno lahko darovati malo več v dobre namene, če vse preži nate in želi dajati nasvete, kako obrni svoj denar. Zato dobrotniki običajno skušajo pomagati čimbolj neopazno in nemoteno. Vsi obljublajo molitev za svoje varovance. Če se ta opravlja v družini, njene milosti obrodijo že v dušah družinskih članov, posebej otrok, mnogo notranje rasti in ljubezni do misijonskega sodelovanja in celo poklica. Na drugi strani podpirani molijo stalno za svoje dobrotnike in po svojem mašniškem posvečenju ne bodo nikdar pozabili polagati na pateno pri dnevnih sv. mašah svoje plemenite dobrotnike in njih namene. Dobrotniki bodo obenem deležni vseh milosti njihovega duhovniškega apostolata med ne-umrjročimi dušami, ne glede na to, kje ti duhovniki delujejo. Vsi njih napori, žrtve, uspehi bodo bogatili misijonarje kot njihove dobrotnike.

„POSLAL ME JE OZNANJEVATI EVANGELIJ UBOGIM“

Noben dobrotnik bogoslovske akcije z lahkoto ne žrtvuje svoje vzdrževalnine. Mnogi le s težavo zberejo svoj delež. Obenem vsi velikodušno podpirajo svoje lastne domače župnije in škofije, kar je vsakega katoličana prva in najvažnejša dolžnost. Vsak je imel kak poseben razlog, da se je za podpiranje odločil. Eden morda v zahvalo, drugi s kako prošnjo ali željo. Dejansko so nameni često tako različni kot so posamezniki, ki jih sporočijo. Vsi pa izvirajo iz žive vere. Kjer te ni, misijonske žrtve zastoj pričakujemo. Vse dobrotnike druži neutešljiva žeja po dušah, za katere je Kristus umrl. Sadovi odrešenja jim bodo pa posredovani po vseh, ki za misijonske poklice domačih duhovnikov vztrajno molijo in veliko žrtvujejo. Vsak

Papeško bogoslovje Pija X. v Dalatu, Južni Vietnam, v katerem se vzgaja vzdrževanec Pierre
Nguyên - Xuân - Sôn.

Skupina japonskih bogoslovcev, med katerimi sta tudi dva naša vzdrževanca.

nov duhovnik domačin je v misijonih za svoj rod ali narod nov srednik med Bogom in dušami sorojakov, nov oznanjevalec blagovesti, veselega oznanila v stiskah vsakdanjega življenja. Sv. Vincencij je svojim duhovnim sinovom lazaristom dal za geslo: „Poslal me je oznanjevat evangelij ubogim.“ Pomagati misijonskim deželam do čim več svetih, intelektualno temeljito formiranih, gorečih, nesebičnih domačih duhovnikov, je dandanes najnujnejša potreba časa in nedopovedljivo velikodušno dobro delo, katerega važnost in zasluženje bo sodelujočim v celoti doumljivo šele v večnosti.

NAŠ SKLEP OB DESETLETNICI

Ob zadnjih razgovorih s posameznimi misijonskimi dobrotniki v juliju je dozorela ideja o stalnih bogoslovskih štipendijah. Iz manjših darov posameznih dobrotnikov se polagoma zbira študijski sklad, ki pa mora narasti do take višine, da bodo vsakoletne obresti iz v hranilnico vložene denarja zadostovale za enoletno vzdrževalnino za novega bogoslovca. Glavnica bi seveda ostala v bodoče za vedno nedotaknjena, medtem ko bi se letne obresti redno uporabile za vzdrževanje vedno novih bogoslovcev v bodočih generacijah.

Mnogi ne morejo žrtvovati večje vsote naenkrat, posebej pa ne večletne pomoči enemu bogoslovcu. Marsikdo pa lahko žrtvuje in utрпи morda vsako leto manjši znesek ali od časa do časa kdaj v življenju malo znatnejšo vsoto, kak večji dar v ta prelepi namen. Iz mnogih takih darov bi s skupnimi močmi prej ali slej zbrali potrebne glavnice za vzdrževanje iz letnih obresti. Zrno do zrna pogača, kamen do

kamna palača, pravi slovenski pregovor. Tudi v bogoslovski akciji drži, da je v skupnih naporih njena moč.

Nekaj začetnih darov bo lahko že uporabljenih za prve tri glavnice, ki jih z božjo pomočjo hvaležno začnimo ob 10-letnici naše bogoslovne akcije. Posvetili jih bomo trem velikim škofom preteklosti: škofu Frideriku Baragu za njegovo neumorno delovanje med ameriškimi Indijanci; škofu dr. Antonu Gnidovcu za njegovo nesebično misijonsko garanje v diaspori v Južni Srbiji in škofu dr. Gregoriju Rožmanu v znak osebne hvaležnosti za njegovo vodstvo in zgled zaupanja v božjo Previdnost v najtežjih urah slovenskega katolicizma v letih dolgotrajnih borb za ohranitev, poglobitev in utrditev našega osebnega katoliškega prepričanja in dejavne, žive svete vere vkljub mnogim nepredvidenim težavam, ki smo morali povečini vsi skozi nje.

Iz omenjenih prvih treh misijonskih bogoslovskih štipendij bi potem letno redno vzdrževali enega bogoslovca v misijonih, drugega med lazaristi za delo v diaspori med pravoslavnimi in tretjega izmed slovenskih bogoslovcev ljubljanskega semenišča, ki se resno zanimajo za misijonska vprašanja v Cerkvi. Brez temeljito formiranih in izšolanih voditeljev misijonska ideja Cerkve zlepa ne more računati na bujnejšo rast in osvajanje duš za božjega Misiionarja — Jezusa Kristusa.

Posvečevanje domačih bogoslovcev vzhodnega obreda iz Južne Indije na svetovnem eharističnem kongresu v Bombayu.

CERKEV V PAKISTANU

„Dežela čistih“

Republika Pakistan meri 950.000 km², a se deli v dva dela, med katerima je 1800 km indijskega ozemlja. Pot po morju od vzhodnega do zahodnega Pakistana traja 3 tedne. Edino, kar oba dela družijo, je muslimanska vera. Prav vera je bila razlog, da se je l. 1947 ustanovila „Dežela čistih“ (Pakistan): poslej naj bi indijski muslimani mogli svobodno živeti po koranu. V obeh delih Pakistana sta danes dve tretjini vseh indijskih muslimanov (1961: 83 milijonov). Z 88% imajo ogromno večino v državi. Od ostalih je 10,7% hinduistov, 0,7% kristjanov in 0,4% budistov.

Tako je Pakistan največja islamska država na svetu. Res so v novi ustavi s 1. marca 1962 odstranili besedo islamski iz uradnega naziva „Islamska republika Pakistan“, vendar je muslimanski značaj države ostal. Državni predsednik mora biti musliman; noben zakon ne sme nasprotovati islamu; vlada mora muslimanskim državljanom ustvarjati pogoje, da živijo po svoji veri; „Svet za islamsko ideologijo“ mora čuvati, da se te določbe izpolnjujejo in stoji vladi z nasveti ob strani.

Verska svoboda

Obenem pa zagotavlja ustava polno versko svobodo: „Noben zakon ne sme člane verskih združb ovirati v izpovedovanju, izvrševanju in širjenju svoje vere, jo poučevati in vzdrževati ustanove za verske naloge ali v zvezi s svojo vero.“

A prav po sprejetju ustave se je zdelo, da bo verska svoboda v praksi resno ogrožena. V parlamentu in v tisku se je začelo ščuvanje proti krščanstvu. Terjali so, da se misijoni ustavijo, vse krščanske ustanove poddržavijo, misijonarji izženejo, in da se uvede smrtna kazen za odpad od islama. Kazalo je, da se bodo stvari razvijale podobno kot na Ceylonu. Vendar je vlada ohranila hladnokrvnost in hujskanje se je poleglo.

K pomirjenju je gotovo pripomogla nova ureditev islamskega verouka na krščanskih šolah. Doslej so misijonski učni zavodi zavračali poučevanje svojih muslimanskih učencev v koranu. Po novi ustavi pa je ta pouk obvezen predmet za vse muslimanske otroke v prvih osmih letih šolanja. Katoliški škofje so se odločili za kompromis. Poslej bodo muslimanski učenci misijonskih šol prejeli pouk v koranu, vendar bo to v posebnih prostorih izven misijona, učili pa bodo ljudje, ki jih bo postavila in plačevala država. Vlada je ta predlog sprejela in dosedaj ni bilo v izvajanju posebnih težav. Razmerje med Cerkvijo in državo je kar dobro.

Razpršena Cerkev revežev in tujcev

Kljub vsemu položaj Cerkve v Pakistanu ni lahak. Je tu Cerkev v razpršitvi, Cerkev ubogih in Cerkev tujcev.

Razpršena Cerkev: Le neznatna manjšina celotnega prebivalstva so katoličani (320.000, to je 0,34%, v vzhodnem Pakistanu celo 0,19%) in od tega živi skoro tretjina v mali škofiji Lahore v zahodnem Pakistanu. Obširne pokrajine so še brez cerkvenih in misijonskih postojank. V nadškofiji Karači, ki je precej večja kot ves vzhodni Pakistan, ni razen v prestolici nobenega

katoličana. Misijonske postaje ostalih škofij so raztresene po vsej deželi in močno oddaljene ena od druge.

Cerkev revežev: Katoličani so po veliki večini iz najnižjih plasti — dinnarji, cestni pometači, potujoči poljedelski delavci, pastirji, mali oskrbniki, v novejšem času tudi industrijski in zidarski delavci. Ker so spreobrnjenja med muslimani izredno redka, prihajajo novi krščenci največ iz vrst preziranih Hindujev izven kast (nedotakljivih) in ti ohranijo pečat svojega izvora tudi še kot kristjani.

Cerkev tužcev: Od 11 škofov sta samo dva Pakistanca: nadškof v Karačiju J. Cordeiro, iz družine v Goi, in Th. A. Ganguly, po rodu iz vzhodne Bengalije, pomožni škof v Dacci. Tudi število domačih duhovnikov je zelo majhno. L. 1960 ni bilo v 3 škofijah nobenega, v 2 sta bila po dva, v dveh drugih po šest in le v obeh nadškofijah Karači in Dacca je bilo nad 20 domačih duhovnikov, največ iz Goe. Podobno je z bogoslovci. L. 1961 ni bilo v 5 škofijah nobenega, v ostalih jih je bilo od dveh do deset. Tudi med verniki je velik del takih, ki so Pakistancu tuji.

Presenetljiva rast

Navzlic vsem oviram pa Cerkev v Pakistanu nezadržno raste. Po uradni cerkveni statistiki je število katoličanov v desetletju 1951 do 1961 naraslo od 219.000 na 319.900, torej za 100.000 ali za 45,9%, medtem ko je procent prirastka celotnega prebivalstva 23,8. Število katehumenov (l. 1961: 72.000) je relativno največje v celi Aziji.

Skoro vsi katehumeni so iz 5 milijonov Hindujev izven kast (parijev) in iz pripadnikov starih plemenskih verstev, ki nikdar niso bili popolnoma hinduizirani ali pomuslimanjeni. Med Hinduji nižjih plasti v vzhodnem Pakistanu je vedno močnejša težnja po skupnem prestopu v katolicizem. Včasih prosijo cele vasi, naj jih sprejmejo v Cerkev. Ni pa to vedno mogoče napraviti, ker manjka osebja in sredstev. Pomanjkanje duhovnikov in uboštvo sta brez dvoma najhujši problem misijonstva v Pakistanu.

Silno pomanjkanje duhovščine

Kako odpomoči pomanjkanju duhovščine? Velik del misijonarjev je zaposlen po šolah, pa jih ni mogoče poslati drugam, zakaj šole so po izjavi nadškofa Cordeira srčna kri tamkajšnjih misijonarjev in učinek misijonarjev je na tem področju najbolj trajen.

Gotovo bi bilo v veliko pomoč večje število katehistov. L. 1961 jih je bilo v vsem Pakistanu samo 780. Sicer se čuti prenovitveno katehistično gibanje tudi tu, vendar ne tako močno kot drugod, n. pr. na Ceylonu.

Najbolj naravnost bi delovalo pomnoženje duhovniških poklicev med domačini. L. 1960 je bilo le 66 domačih svetnih in redovnih duhovnikov (36 v zahodnem in 30 v vzhodnem Pakistanu) in 24 domačih semeniščnikov.

Preden se bodo pokazale posledice ojačenega prizadevanja za duhovniške poklice, morajo priti nove moči iz Evrope in Amerike. Ker v Pakistanu ni nobenih omejitev za prihod misijonarjev — kot so n. pr. v Indiji —, ni razumljivo, zakaj jih sem več ne pošljejo.

Stiki z muslimani

Plodoviti stiki z muslimani niso nemogoči. O tem pričajo uspeli poskusi. Neki anglikanski svečenik je na povabilo predaval izbrani muslimanski družbi

Slovenska misijonarka s. Dominika Žužek iz Družbe misijskih zdravnic stiska v pozdrav roko zdravstvenemu ministru Pakistana, ki se je udeležil otvoritve novega oddelka misijske bolnice v Karachiju.

v mošnji v Pešavaru (zahodni Pakistan) o Jezusu Kristusu, kot nam je znan po evangelijih. Navzoči so bili tako navdušeni, da so za naslednji petek prosili katoliškega duhovnika, naj jim razloži nauk o grehu in odrešenju.

Velja torej tudi za Pakistan: Cerkev mora iz svojega ghetta. Pokazati mora muslimanom svoje pravo notranje življenje. Nujno potrebno je pomnožiti informativne urade, „odprta vrata“, predavanja, razgovore, predvsem pa apostolat tiska.

Odločilnih deset let

Ali bo mogoče doseči številnejša spreobrnjenja med muslimani? In če pridejo — ali je Cerkev v Pakistanu pripravljena, da jim postane resnična domovina? Frančiškanski misijonar Arnulf Camps dvomi o tem. Potrebni so še veliki naporji za prenovitev in prilagoditev Cerkve: izdelava kateheze za muslimane, odstranitev manjvrednega okrasja iz cerkva, večje spoštovanje božje besede v svetem pismu, gojitev krepkejšega čuta za skupnost, odprava latiniziranja v bogoslužju, poudarek na duhovnem vodstvu škofov itd.

Takoj je videti, kako vse to sovpada s prizadevanji vatikanskega koncila. Hitra izpolnitev teh in podobnih zahtev bi tudi Cerkvi v Pakistanu odprla nove možnosti. Še je čas. Islamski Pakistan še išče svojo pot. Ni se še dokončno ogradil pred srečanjem s Cerkvijo. Koliko časa bo še odprt? „Prihodnjih deset let je odločilna doba za Cerkev v Pakistanu.“ Tako je nadškof Cordeiro zapisal l. 1960. Medtem je pretekla skoraj polovica te dobe. Ali bo Cerkev izrabila preostali čas?

ZGODE IN NEZGODE BR. KERŠEVANA

TUDI ON JE MORAL BEŽATI PRED UPORNIKI

Léopoldville, 26. jan. 1965

Od nedelje 24. zvečer sem tukaj na misijonski prokuri, kamor se nas je pet umaknilo pred uporniki. Tudi 7 sester je v mestu. Mene in tri sestre je pobralo vojaško letalo v kraju Nkolo, kraj, ki so ga uporniki napadli in tam ubili 3 bele.

Naj Vam v naslednjem popišem dogodke in se Vam javim, da ne boste v skrbeh za naju dva, zlasti zato, ker ste gotovo kaj o tem brali v časopisju. Od nas misijonarjev sem bil jaz prvi tu v Léopoldville-u in takoj je bil pri meni dopisnik New York Heraldja ter še isti večer teleskriptiral v New York. Štiri sestre namreč in 4 misijonarji skupaj z vsem osebjem protestantskega misijona v Bolobu, vsega 29 oseb, je prispelo z našim motornim čolnom po reki Kongo navzdol šele par ur za menoj. Tako smo se zaenkrat vsi ognili nevarnosti.

Dogodki so se ponovili skoro ravno tam, kot v avgustu, ko sem bil med Vami, v spodnjem delu naše škofije. Morda veste, da jaz nisem tam nastavljen; že od leta 1948 nisem več bil tod. Ker našemu g. škofu zdravstveno stanje ni dovoljevalo, da se po zadnjem zasedanju koncila vrne takoj sem, je naš gen. vikar nastopil potovanje in obisk vseh misijonskih postaj mesto njegga. Ker so od Bikora navzdol vse ob vodi, so mene določili, da ga popeljem z našim malim (3.70 m dolgim in 1.40 m širokim) čolničkom, opremljenim z motorjem „hors-bord“, vse od Boloba, 350 km daleč. Na vsaki postaji naj bi ostala dva ali tri dni. Odpotovala sva 14. t. m. najprej čez jezero Tumba v Irebu, kjer je br. Marcel. Br. Marcel je vedno enak. Po enem letu sva se zopet videla. Izgleda čil in prožen. Nekoliko sva se pomenila o Vas in vseh, katere sem tekom mojega dopusta srečal. Rekel sem mu, da je sedaj vrsta na njem, da Vas obišče. Zdi se, da ne bo več zapustil postaje Irebu, kjer je sedaj že deveto leto. Tudi ne za kak dopust.

Nadaljevala sva pot v Lukolele v nedeljo 17. Odpeljeva se po glavni maši po deseti uri dopoldne. Vreme je bilo sicer sončno, a vetrovno. Dva kilometra od Irebu smo že bili v toku reke Kongo. Radi vetra voda ni bila povsem mirna, vendar je šlo naprej. V Gombe nas je vojaška kontrola ustavila. Radi razgibane vode je vijak našega motorja zadel ob skalo ob pristanju. Za podobne primere je predviden nek varnostni klin na vijaku, da odpove ob težjem sunku, da ni hujših okvar. Vse potrebno za popravilo sem imel s seboj, zato sva mogla kmalu naprej. Veter je naraščal. Po skoraj dnevni vožnji sva bila od valov prav do kože mokra. Reka Kongo ni mestoma nič ožja kot jezero Tumba, le da je vsa njena širina posejana z otoki in je le redko mogoče videti eden ali drugi njen breg. Jaz že od l. 1949 nisem več vozil tod. Ob bregu tudi ni mogoče voziti, ker bi se tam izgubila. Držala sva se torej sredine reke, kar pa je bilo še bolj nevarno. Do Lukolele sva imela prevoziti 95 km. Ni bilo še 2 popoldne, ko sva bila primorana pristati na najbližjem otoku. Tak otok je obraščena sipina. Ujela sva se za vejo drevesa v vodi in zadržala čoln. Ni bilo mogoče izstopiti, ker ni bilo kopne zemlje. Zaradi vetra me je premočenega zelo zeblo, zato sem

splezal na drevo in odložil obleko, da se posuši. Moj predstojnik je ostal moker in se zibal v čolnu pod menoj. Nad 2 uri sva čakala in upala, da veter poleže. Zastonj. Ko sva se zbala noči, sva poskusila naprej, a sva se morala vrniti in se pripraviti, da tam prenočiva.

Šla sva s čolnom okoli otoka, da najdeva mesto, kjer bi se dalo vsaj izstopiti iz čolna. Meni je bilo lahko, ker sem bil opravljen za kopanje. Stopil sem v vodo in med vodnimi rastlinami iskal trdih tal. Z veslom sem si utiral pot naprej ter našel prostor, kamor sva potegnila čoln. Ne na zemljo, ker je bilo vse pod vodo. Le mrtvo rastlinje in dračje je bilo dovolj trdno, da sva se za noč mogla ustaliti na njem. Le pozno zvečer se je reka umirila, v tišini so šle na delo milijarde komarjev, katerih se na noben način nisva mogla ubraniti. Ne da bi mogla zatisniti oči sva vzdržala do pol štirih zjutraj. Da se rešiva komarjev, sva tedaj zapustila otok in se v čolnu prepustila toku. S tokom samim bi nikamor ne prišla, ker je povsod polno vrstincev. Vodila sva čoln z vesli do dneva, ko je bilo mogoče videti dovolj daleč in se poslužiti motorja. Ob pol 7 sva kljub vsemu srečno pristala v Lukoleli.

Zaradi omejenega prostora naj grem preko Lukolele k glavnim dogodkom v pokrajino Yumbi-Bolobo. V sredo 20. zjutraj odhod v 140 km oddaljeni Yumbi, kjer deluje en sobrat skupno z našim edinim domačim duhovnikom in tremi sestrami. Tam se je slučajno nahajal tudi en sobrat iz postaje Bolobo, kateri je prišel po sobrata v Yumbi, da mu pomaga pri popravilu domače električne centrale (8 KW). Šam je bolj nov na misijonu, ker je predstojnik postaje pred mesecem odšel na dopust. Ker sem jaz ne pričakovano prišel, je bila predvsem moja naloga, da jih rešim iz zadrege. Mesto po vodi (50 km), se pride v Bolobo lahko tudi po cesti (60 km). Sobrat je od tu prišel z avtom, zato smo naslednje jutro odšli še mi trije: jaz, gen. vikar in sobrat iz Yumbija. Med tema dvema postajama živi še en sobrat v kraju Mistandunga, kjer ustanavlja podružnično mis. postajo. Njega smo mimogrede tudi obiskali. V Yumbiju in pokrajini jaz že nisem več bil od julija 1948. Po kosilu v Bolobo sem jaz takoj šel na delo, da bi po možnosti imeli zvečer že električno luč. Ni se nam posrečilo. Drugi dan popoldne je generator zopet v redu deloval, tako da so zopet imeli potrebno razsvetljavo po vsem misijonu in tudi sestre, katere so tam štiri. Jaz sem moral še isto popoldne zopet v Yumbi, ker je tam motor sestrške avto-ambulance že več časa nagajal, pa niso mogli izslediti vzrok napake. Z misijonarjem iz Yumbija sva se do večera torej vrnila tja z namenom, da drugi dan, v soboto, skušava spraviti v red ambulanco, ker bi jaz moral biti v nedeljo v Bolobu. Posrečilo se mi je že do desetih dop. popraviti motor. Za poskušnjo sva z misijonarjem prevozila nekaj kilometrov in nato zapeljala vozilo v garažo.

Tedaj so pritekli preplašeni ljudje povedat, da so v 15 km oddaljeni vasi uporniki napadli podjetje lesne industrije ter pobili vse Evropejce. Že je tudi vse bežalo iz vasi. Ker tam ni nikogar, da bi ščitil ljudi in imetje, smo morali skrbeti, da se z begom rešimo. Istočasno je plula po reki navzgor ladja, o kateri sem na prvi hip mislil, da je uporniška, ker so ljudje rekli, da je napad prišel iz reke. V resnici je ta ladja bežala pred uporniki. Prosili smo kapitana, naj tudi nas vzame s seboj. Pristal je in tako ni bilo časa, da bi kaj vzeli s seboj. Sestre so hotele marsikaj rešiti, pa je kapitan grozil, da odpelje, če se takoj ne vkrcajo. Tudi domačini so tiščali na ladjo, a ni bilo mogoče vsem ustreči. Kakih 15 deklet sestrške šole je pa le našlo

prostor. Ljudje so med tem v pirogah bežali mimo nas, vsi po reki navzgor. Tudi naša ladja je tako vozila cele tri ure, da smo že mislili, da pojdemo v Lukolelo. Pa so krenili na levo čez vso širino reke do nasprotnega brega in od tam navzdol proti Bolobu. Mi smo se morali na ladji skrivati, da nas ne bi morebitni uporniki videli.

Do pete ure zvečer smo srečno privozili v višino Boloba in še nič vedeli, kaj se je tam v teku dneva zgodilo. Prvo slabo znamenje je bilo to, da ni bilo več motornega čolna misijonarjev ob obrežju. Videti je bilo več vojaštva kot navadno, zato so si z ladjo upali k zemlji. Tedaj je bilo jasno, da je tudi Bolobo izpraznjen in povedali so še, da so misijonarji in sestre odšli po reki navzdol z motornim čolnom. S seboj so vzeli tudi vse osebje protestantskega misijona, med katerim je bil tudi en zdravnik. Pozneje smo zvedeli, kot sem v začetku napisal, da jih je bilo 29. V protestantsko bolnišnico v Bolobo so medtem pripeljali šest ranjencev, pet vojakov in enega Evropejca iz tovarne v Nkolo. Ta je imel prestreljeno in zdrobljeno podlaktnico. Z njim sta prišla še dva belca, katera sta se rešila pred uporniki. Prosila sta sestro, katera je pravkar prispela z ladjo iz Yumbija, naj po možnosti pomaga ranjencem. V bolnišnici so morali vdirati zaklenjena vrata, da so prišli do potrebnega. Medtem je nastopila noč. Rešeni beli so bili v skrbeh za ostale bele v Nkolo. Vedeli so že, da sta bila dva takoj zjutraj ubita in da je še vsaj eden ranjen. Povedali so, da so jih zjutraj uporniki nagnali skupaj sedem ter jih postavili v vrsto. Rekli so, da hočejo maščevati svoje mrtve iz Stanleyvilla. Upornikov da je bilo le kakih deset in le nekateri so bili oboroženi s puškami. Ti so začeli streljati na bele in takoj prvega smrtno zadeli. Ostali so se vrgli na tla in se razbežali v visoki travi. Le dva sta bila takoj ubita in dva ranjena, kot smo zvedeli pozneje. Vojaki so namreč še isto dopoldne zasedli Nkolo. V nedeljo zjutraj so v Bolobu sklenili, da se naša ladja vrne v Nkolo, mesto da bi nadaljevala pot v Léopoldville. Šli so sedaj z nami tudi ranjenci in oba rešena belca. Prišli smo v Nkolo v nedeljo ob 13 uri. Že dopoldne med vožnjo smo opazili vojaško letalo, katero nas je obletelo ter nato pristalo v Nkolo. Ob našem prihodu je šlo vse na suho. Sestre z ranjencem, da mu obnovijo obvezo, ostala Evropejca, da poiščeta tovariše in družine v okolici. Vseh članov bele kolonije je namreč bilo 16. Medtem sta prileteli še dve vojaški letali, da odpeljeta še ostale Evropejce. Na enem teh, bilo je osebno letalo generala Mobuta z desetimi sedeži, se je našel prostor tudi zame. Sobrat misijonar iz Yumbija in domačinski duhovnik sta se z vojaškim tovornikom vrnila na misijon, da tam vsaj vsa vrata zapreta, če je po naši 30 urni odsotnosti vse nedotaknjeno. Nato da se odpeljeta po reki navzgor v Lukolelo, dokler ne bo boljše poskrbljeno za njih varnost v Yumbiju. Je namreč 200 km levega brega reke Kongo od Boloba do Lukolele brez zaščite.

Z gen. vikarjem se gotovo vrneva v Bikoro v desetih prihodnjih dneh. Tudi osebje našega katoliškega misijona v Bolobu se vrne tja, ker je tam stalna vojaška garnizija. Kot sem omenil, je v kraju Mistanugna deloval en misijonar. Njega bo ljudstvo samo gotovo branilo, ker je pri njih zelo priljubljen in so ga sedaj prisilili, naj se umakne. Tudi nam vsem so povsod domačini šli na roko. Ladjo n.pr., katera nas je sprejela, vodijo sami črnci, in bi nas bili pripeljali do sem, če bi bilo treba. Lahko bi nas pa tudi prepustili naši usodi, če bi bili hudobni. Tako so dokazali nasprotno. Bog jim povrni in jim nakloni mir in blagostanje v domači deželi!

LATINSKA AMERIKA - MISIJSKA DEŽELA?

S Kolumbovim odkritjem Amerike l. 1492 se je začela evangelizacija in krščanska kolonizacija nove celine. Južna Amerika od Mehike do Ognjene zemlje je postala katoliška, pa je kljub temu še vedno kot misijonska dežela. Cerkev tu ne more zaživeti in delovati iz domačih moči. Marsikaj razloži zgodovina: teženje po državni Cerkvi, preganjanja, prodor sovražnih idej, človeško odpovedovanje.

200.000 duhovnikov premalo

V katoliški enciklopediji „Bilan du monde“ (2. izdaja 1964, Bruselj; 1. knjiga, str. 31) beremo, da je med 210 milijoni južnoameriškega prebivalstva 192 milijonov katoličanov, torej tretjina vseh katoličanov na svetu. Duhovnikov pa je le 38.347, torej pride en duhovnik na pribl. 5000 oseb. Redovnic je 102.000.

Evropa, druga tretjina katoličanov, — sem štejemo zahodne države izven komunističnega režima — šteje za svojih 182 milijonov katoličanov skoro šestkrat več duhovnikov (228.644) in petkrat več redovnic (558.575).

Če naj bi dušno pastirstvo v Latinski Ameriki doseglo zahodnoevropsko, bi moralo v Latinski Ameriki biti 200.000 duhovnikov in 487.000 redovnic več.

Pomisliti je dalje, da je nad tretjino duhovščine v Južni Ameriki tujcev (13.478). Tujci so tudi 2781 redovnih bratov, 15.956 sester in 525 laičnih pomočnikov; vsega tega skupaj torej 32.740 inozemskih moči. Ker številke za Italijane in Portugalce manjkajo, je odstotek tujcev v resnici še precej višji.

Največja misijonska tragika

Poleg razkovanosti krščanstva je največja misijonska tragika Cerkve ta, da nje cela tretjina ni za misijonsko delo v Aziji in Afriki nobena pomoč, ampak le obremenitev. Kako naj Cerkev v Južni Ameriki nudi misijonske moči osebne in finančne vrste? Nasprotno — odteguje jih drugim delom Cerkve, predvsem zahodni Evropi in Severni Ameriki, odkoder največ hodijo na delo v Južno Ameriko.

Je upanje, da se bo v ne preveč oddaljeni bodočnosti ta južnoameriška tretjina Cerkve okrepila in dajala na razpolago ogromne sile za misijonstvo med še nekrščanskimi milijardami Azije in Afrike? Razmislek ob tem vprašanju veleva, da nas dušnopastirska stiska v Latinski Ameriki na sme spraviti v malodušje, marveč da nas mora napraviti bolj velikodušne v pomoči.

Zgledi za pomoč

Daleč največjo pomoč J. Ameriki v misijonskem osebju daje Španija (17.560, to je 54 %), na drugem mestu je Nemčija (4.481, torej 13.7 %).

Med temi misijskimi močmi iz Španije je 7.466 (55 %) duhovnikov; pred Nemčijo so v številu duhovnikov, ki delujejo po južnoameriških državah, Združene države S. A. (1603 duhovnikov, to je 12%); Nemčija jih je poslala 1480 (11%), Holandska pa 1208. Slovenskih duhovnikov bo kakih 80. Tako je po dopuščanju božje Previdnosti strašni udarec, ki je zadel našo domovino, ojačil slabotno fronto na tem kontinentu.

Denarni prispevki

Nekaj prispevajo tudi naši laiki — z zglodom, delom in materialno pomočjo. Zadnja leta je zapadni katoliški svet sistematično začel zbirati denarna sredstva za okrepitev Cerkve na tem koncu sveta. Na razpolago so nam številke o nemški pomoči. Pod naslovom *Adveniat!* nabirajo nemški katoličani že 3 leta o božiču prispevke za potrebe Cerkve v Južni Ameriki. L. 1961 so sem poslali 28 milijonov mark, l. 1962 27.5 milijonov, l. 1963 pa 36 milijonov.* Tem je prišteti še 28 milijonov mark, ki so jih Nemci zbrali za izšolanje južnoameriških bogoslovcev. Skupaj torej v 3 letih 115 milijonov mark. Lepa številka; vendar pokaže analiza, da pride na vsakega Nemca po 1.42 mark letno. Je to veliko?

Zmotno materialistično gledanje na pomoč?

Ne Nemci ne mi ne drugi katoličani ne smemo misliti, da se s še tako velikodušnimi denarnimi darovi moremo odkupiti. Ne, bodisi odrasli bodisi otroci smo dolžni bistveno večjega **osebnega** prispevka. Misijonska dolžnost je po svoji naravi versko - nadnaravne vrste. Za cerkvene misijone nikoli niso odločilni denarni prispevki, pa naj bi bili še tako veliki. To bi bilo nevarno, morda smrtno nevarno presojanje misijonske pomoči. Tako napačno gledanje pospešuje sodobna zagledanost v gospodarstvo in blagostanje, zlasti če to materialistično ozračje goni družine in mladino stran od poklicne milosti za duhovništvo, redovništvo in misijonstvo. Pavel VI. je udeležencem 80. nemškega katoliškega dne v Stuttgartu položil na srce: „Ustvarjajte ozračje, v katerem se da slišati božji klic v duhovski in redovniški stan in mu je moč

* Darovi l. 1963 za *Adveniat!* so se takole porazdelili:

Za stare in bolne duhovnike	1,243.000 mark
Za šolanje bogoslovcev in semenišča	14,368.500 "
Za delo laikov	4,759.200 "
Za nove centre dušnega pastirstva med študenti državnih univerz	2,120.000 "
Za obnovitev razpadlih cerkva	2,088.500 "
Za farne šole in občinske centre	2,039.500 "
Za motoriziranje dušnega pastirstva: džipi, premične kapele, motorni čolni itd.	1,909.000 "
Za tiske in oddaje po radiu in televiziji	1,578.000 "
Za neposredno pomoč nemških škofij v dušnem pastirstvu	5,150.190 "
Za upravo in propagando	813.973 "
Za predelavo načrtov	20.000 "

SKUPNO

36,089.863 mark

slediti! Mislite na svoje redovne družbe! Njim stavljene naloge so vedno večje, mlade moči pa vedno manjše. Podpirajte božji klic!"

Tam, kjer je vera še močna, je živa tudi želja po mnogih otrocih in številnih božjih klicih. Odgovorni starši ne mislijo samo na človeške okoliščine, ampak tudi na odgovornost za božje kraljestvo.

Bog kliče tudi naše otroke

Pred današnjimi velikanskimi nalogami in potrebami misijonstva bi morali umolkniti vsi egoizmi, materializmi in samoveličanje. Starši in otroci bi morali biti srečni in hvaležni, če Bog izmed njih koga pokliče na osebno sodelovanje v misijonih, najsibo za nekaj časa, ali pa — kar je še večja milost in sreča — za celo življenje.

Ni dvoma, da je eno velikih poslanstev naše emigracije prav tu: ne si tiščati ušesa in ne preslišati božjih klicev. Bog nam je rešil življenje in nas vodil v svet ne zato, da v njem utonemo in se predamo materialnim skrbem, koristolovju in uživanju, ampak da posebej opozorjeni iščemo najprej Njegovega kraljestva. Nekateri gubančijo čela zaradi težkih in nevarnih razmer, v katerih živi naša mladina. Ne bojte se, maloverni, temveč odprite ji obzorja, pokažite ji najvišje in najbolj bleščeče ideale, ustvarite ji okolje, kjer ne hrešči muzika živčnih pretresov in čutnega opoja, ampak zveni tišina, v kateri duša spoznava samo sebe, se krepi in veseli v odkrivanju in sprejemanju božje volje in s tankim sluhom dojema božje klice in tajne krike drugih duš po odrešenju.

Beseda mladeniču in mladenki

Mladenič, kmalu boš na razpotju. Zasllišal boš božje vabilo. Odloči se velikodušno v božjo slavo, za Jezusovo Cerkev, za zveličanje svojih bratov. Ta odločitev bo tudi v največji blagoslov tvojemu narodu, tvoji družini in tebi.

Mladenka, če zaslliš božji klic, veš, komu zaupaš. Veliko tvojih družic je Bog namenil, da si ustvarijo družino. Tvoje posvečeno življenje bo tudi zanje vir milosti.

Beseda rojakom v Južni Ameriki

Vsem nam je lahko hudo, da bo treba končati s slovenskim bogoslovjem v Adroqueju — ker ni bogoslovcev. Vsi bi se morali resno vprašati, kako to, da Baragovo misijonišče in škofov zavod nista bolj napolnjena. In tudi to, zakaj slovenske šolske sestre v Argentini in druge redovne družbe zaman čakajo na nove poklice iz vrst naše deklishe mladine...? Se ne zdi, da je v našem duhovnem dejstvanju premalo iskanj in prizadevanj v smereh duhovniških in redovniških poklicev?

Smo v latinski Ameriki —, skoraj misijonski deželi. Iz celega katoliškega sveta bodo začenjali pošiljati novih delavcev, da se reši za bodočnost ta tretjina katolicizma. Ali bo versko tako močna slovenska skupnost v Argentini in po drugih južnoameriških deželah ostala in čakala v tem pravcu brez dela — ves dan, izgovarjajoč se: Nihče nas ni najel...? Tudi slovensko skupnost kliče Gospod v vinograd svoje Latinske Amerike!

PO TATARSKIH DEŽELAH IN TIBETU

Spomini s potovanja po tatarskih
deželah in Tibetu v letih
1844 - 46

Spisal Régis Evarist Huc C.M.;
priređil prof. Alojzij Geržinič.

Nadaljevanje.

16. POGlavJE

Naše stanovanje v Lasi. — Opis tibetanske prestolice. — Palača tale lame. — Tibetanci in tujci: Pebun, Kači, Kitajci. — Ugibanje ljudi o najinem poreklu in namenih. — Javiva se oblastem. — Tibetanska vladavina. — Veliki lama v Džadži Iambo. — Bratovščina Kelan. — Tragična smrt treh zaporednih tale lam. — Obsodba nomehana. — Upor lamaserije Sera. — Položaj oblasti oó najinem prihodu.

Po 18 mesecih borbe z neštevilnimi ovirami in mukami smo končno prispeli na cilj potovanja, ne pa še na konec trpljenja. Sredi nevernih ljudi, katerim sva hotela govoriti o Jezusu, umrlem na križu za zveličanje ljudi, sva zaupala v Njegovo neskončno dobroto.

Drugi dan po prihodu v Laso sva s tibetanskim vodnikom prehodila vse mesto in končno našla stanovanje v velikem poslopju s kakimi 50 najemniki. Hiše v Lasi so po večini večnadstropne, pokrite z rahlo nagnjeno teraso. So pobeljene z apnom, le vrata in okna so rdeče ali rumeno obrobljena. Notranjščina je v ostrem nasprotju s prijetno zunanostjo; prostori so umazani, zakajeni, smrdljivi in prenapolnjeni s prebivalstvom in potrebščinami.

Mi trije smo dobili veliko kvadratno sobo in hodnik. Soba je proti severovzhodu imela majhno okno, na stropu pa okroglo luknjo. Res je skozenjo prihajal dež, sneg in veter, je pa tudi omogočala dimu izhod na prosto. V sredini sob imajo namreč Tibetanci preprosto peč z argoli; to kurivo pa često daje več dima kot toplote. Ob peči sva pognila dva ovčja kožuha za ležišče; drugo pohištvo je sestavljal naš preskušeni šotor, dve sedli, stari škornji, nekaj stare obleke in odej, pa velik kup kravjekov. V kabinetu — tako sva imenovala hodnik — je stalo zidano ognjišče. Tu je prebival Samdadžiemba, zdaj kuhar, oskrbnik in konjar.

Takoj ko sva uredila stanovanje, sva šla na ogled mesta in prebivavcev. Laso ni veliko mesto; obod meri največ dve milji. Ni obdana z zidom, kot so kitajska mesta. Zunaj mesta se širijo vrtovi z velikimi drevesi. Glavne ulice so zelo široke

in snažne, vsaj kadar ni dežja; predmestja pa so nedopovedljivo umazana. V enem predelu najdeš hiše, zgrajene zgolj iz kravjih in ovčjih rogov.

Najbolj imenitna poslopja v Lasi so budistični templji; sličijo templjem po tatarskem, le da so večji, bolj bogati in pozlačeni.

Palača tale-lama resnično zasluži slavo, ki se o nji širi po vsem svetu. Kake četrt ure na sever iz mesta se dviga skalnat hrib stožčaste oblike; imenujejo ga Budha-La: Budova (ali božja) gora. Na njej so sezidali palačo, kjer prebiva z mesom in kostmi božanstvo. Je tu več templjev različne velikosti; največji je v sredi; kupola mu je pokrita z zlatimi ploščami. Tu stanuje tale-lama. Z vrha svetišča more opazovati na velike praznike množice svojih oboževavcev. Okoli osrednjega templja je več poslopij, v katerih prebivajo številni lame za službo živečemu Budi.

Prebivavstvo Lase sestavljajo Tibetanci, Pebun, Kači in Kitajci. Tibetanci združujejo gibčnost Kitajcev in krepčino Tatarov. So odkriti, velikodušni in pogumni. Po vernosti ne zaostajajo za Tatari, niso pa tako lahkoverni. Ženske se pokoravajo neverjetni in gotovo edinstveni šegi: preden gredo od doma, si namažejo obraz s črnim lepljivim lakom. Paže naj bi bil tako odredil vladar pred več kot dvesto leti, da bi na ta način postavil pregrajo razbrzdanosti. Kljub temu Tibetanci še daleč niso vzor nravnosti. Če pa je tu vendar nekaj manj pokvarjenosti kot v nekaterih drugih poganskih deželah, je to pripisovati dejstvu, da uživajo žene v Tibetu veliko svobodo. Njihovo življenje je razgibano in delavno. Razen gospodinjstva je njihovo področje tudi trgovina; na deželi pa opravljajo večino poljskih del. Moški se predvsem posvečajo tkalstvu. Blago se imenuje pu lu in je zelo trpežno. Mnogo se porabi rdečega sukna, ki ga nosijo lame; na veliko ga prenašajo tudi v severno Kitajsko in v tatarske dežele. Za trgovino v Lasi so predmet dišavne palice. Izdelujejo jih iz prahu dišečih dreves; dodajajo mu muškata in zlatega prahu. Iz vijolične mase oblikujejo tri do štiri čevlje dolge palice. Prižigajo jih v lamaserijah in pred idoli v hišah. Izgorevajo počasi in razširjajo prijeten vonj. Veliko jih prodajo na Kitajsko. Severni Kitajci ponarejajo take palice in jim vzdolvljejo ime cam hsiang; nikakor pa se ne morejo meriti s tibetanskimi.

Na Tibetu ne poznajo porcelana, pač pa je lončarstvo na izredni višini. Posebna obrt je izdelava lesenih skodel iz korenin tibetanskih dreves. Taka skodela spremlja Tibetanca povsod. Na videz so vse enake, zelo pa se ločijo po ceni; dobiš jo za nekaj novičev, druge pa stanejo tudi po sto unč srebra, kar je skoraj tisoč frankov.

Pu lu, dišavne palice in lesene skodele so tri glavne obrtniške veje v Tibetu. Ostali izdelki so slabo ali povprečno narejeni. Tudi poljedelstvo ne kaže nič posebnega. Malo goje žitaric, še manj riža. Poglavitna rastlina je črni oves (cing ku), iz katerega delajo combo — temelj vse prehrane bogatih in revnih. Mesto Lasa je dobro založeno z ovcami, konji in jahi; prodajajo tudi izvrstne ribe. Na splošno pa je meso silno drago. Tibetanci se slabo hranijo — največ z maslenim čajem in combo. Za pijačo jim služi grenkljasta tekočina iz kvašenega ovsa.

Zelo bogat je Tibet s kovinastimi rudami. Zlato in srebro najdeš zlahka. Za denar so v rabi srebrni novci. Na eni strani nosijo napise v tibetanskih ali indijskih črkah, na drugi pa venec iz osmerih cvetov. Novec lahko razdele na več kosov; vrednost jim določa število cvetov.

Iz povedanega je dovoljen sklep, da je Tibet morda najbogatejša in najbolj revna dežela na svetu. Bogata z zlatom in srebrom, revna z vsem, kar predstavlja blagostanje množic. Drage kovine se kopičijo v rokah nekaterih mogočnikov,

največ pa v lamaserijah. Velik del ljudi pa živi v strahoviti bedi. V Lasi kar mrgoli beračev. Na splošno so Tibetanci dobrega srca, le redko odpravijo prosjaka, ne da bi mu kaj dali.

Med tujci, ki žive v Lasi, so najbolj številni Pebun. To so Indijci, ki so nekdanj prišli iz Butana. So majhni, krepki, živahni. Oblačeni so v vijoličasto oblačilo, na glavi nosijo čepico enake barve. Izven domače hiše ovijejo okrog vratu dolg rdeč šal. Pebun so edini kovinarji in mehaniki v Lasi. Njihovi izdelki so včasih umetniško na veliki višini.

Kači so muslimani; prišli so iz Kašimira. Vse na njih slovesni pojavi je v nasprotju z drugimi ljudstvi, med katerimi žive: turban, dolga brada, umerjena hoja, razumni obraz, snažnost in izbranost oblačila. Imajo svojega guvernerja, njegovo avtoriteto priznava tibetanska vlada. Kači so najbogatejši trgovci v Lasi. Kupčujejo s tkaninami in luksuznimi predmeti. Razen tega so menjavci denarja. Vsako leto se nekateri odpravijo v Kalkuto po robo. Edino oni dobe dovoljenje za pot k Angležem. Tibetansko spremstvo gre z njimi do vznožja Himalaje. Kači imajo v Lasi svojo mošejo; so strogi izpolnjevalci mohamedanske postave in odkrito prezirajo praznoverje budistične ceremonije. Ker ne poklekajo pred tale-lamo in ne romajo v lamaserije, jih imajo ljudje za brezbožne, vendar se jim zaradi bogastva in vpliva spoštljivo umikajo in vsakdo jim pokaže jezik. Tibetanski pozdrav združuje namreč tri dejanja: odkriješ se, pokažeš jezik in si popraskaš desno uho.

Kolikor je v Lasi Kitajcev, so ali vojaki ali pa sodni uradniki. Tatarsko-mandžurska dinastija je spoznala, kako važno je zanje prijateljstvo tele-lame, katerega vpliv na mongolska plemena je vsemogočen. Zato so pošiljali v Laso po dva velika mandarina z naslovom kin' čai (izredni poslanik). Ti mandarin naj bi v nekaterih priložnostih tele-lami prinašali cesarjeve poklone in nudili kitajsko pomoč Tibetu v sporih s sosedi. V resnici pa gre za to, da Mongolom mečejo pesek v oči, češ, kako je pekinški dvor vdan živečemu Budi, in pa da poslanika opazujeta, kaj se dogaja po deželah, ki se dotikajo kitajskega cesarstva.

Vojaška sila, ki jo Kitajci vzdržujejo v Tibetu, je majhna. Od Sečuana do Lase je nekaj stražnih posadk, da čuvajo cesarjeve sle. V Lasi šteje posadka nekaj sto mož. Vzdržuje jih Peking. V Tibetu ostanejo po navadi tri leta, potem se vrnejo. Le nekateri dobe dovoljenje, da ostanejo v Lasi. Če so se oženili s Tibetanko, jo puste tu, če se po letih vrnejo domov; s sabo vzamejo le sinove. Tibetanci se Kitajcev boje, Kači jih prezirajo, Pebun se iz njih norčujejo.

Naju ljudje niso znali potakniti v nobeno vrsto tujcev. Ugibali so vse mogoče. V začetku naju je to zabavalo. Kmalu pa so ta ugibanja postala neprijetna. Vedno bolj so naju označevali za Angleža iz Kalkute. Prišla naj bi bila, da opazuje tibetansko vojaško moč, da izdelava zemljevide, da iščeva sredstva, s katerimi naj bi bilo mogoče deželo zavzeti. Tibetanci imajo Angleže za zavojevalno ljudstvo, ki mu ne smeš zaupati.

Da napraviva konec takim govoricam, sva se prijavila policijskemu predstavniku, kar je tudi v skladu z odredbo, da se prijavi vsak tujec, ki želi dalj časa ostati v Lasi. Razložila sva, da sva izpod zahodnega neba, iz velikega kraljestva, ki se imenuje Francija, in da sva prišla na Tibet propovedovat krščansko vero. Človek, ki sva mu to pripovedovala, je ostal birokratsko neobčutljiv. Hladno-krvno je z bambusovim črtalom zabeležil najine izjave. Poslej sva se mirno sprehajala po ulicah tibetanske prestolice. Kakšna sreča po življenju na Kitajskem, kjer si vedno pod pritiskom, izven zakona, v skrbeh, kako prevarati vlado Njegovega cesarskega Veličanstva!

Govoril sem že o številnih in presenetljivih podobnostih med lamaističnimi in katoliškimi obredi. Slične vzporednosti najdemo med Rimom in Laso, med papežem in tale-lamo. Tibetanska, čisto lamaistična vlada je videti kot podoba cerkvene vlade papeževe države. Tale-lama je politični in verski poglavar vseh tibetanskih pokrajin; v njegovih rokah je vsa zakonodajna, izvršna in upravna oblast. Pri izvajanju svoje neizmerne avtoritete se more opirati le na običajno pravo in na nekaj pravil Cong Kaba. Ko tale-lama umre — ali po budističnem jeziku: ko transmigrira —, izvolijo kakega otroka, da nadaljuje nemimljivo posebljenje živečega Bude. Izvoli ga skupščina lam hutuktu (svetnikov), katerih svečeniško dostojanstvo je najvišje za tale-lamo. Drugo mesto za le-tem zavzame nomehan, to je duhovni cesar. Kitajci ga nazivajo Can Vang, tibetanski kralj. Imenuje ga tale-lama; vedno mora pripadati lamam šaberonom. Njegova služba je dosmrtna. Vlada s sodelovanjem štirih ministrov (kalon). Te izbere tale lama iz kandidatov, ki jih predloži nomehan. Ministri ne pripadajo duhovništvu; odstaviti jih more samo tale-lama. Ostale uradnike postavljajo ministri; navadno so iz lamaističnega razreda.

Dežela je razdeljena v province, ki jim na čelu stoje lame hutuktu. Navadno so zelo bojeviti. Najmogočnejši od teh tneзов je pandžan rembuči. Prebiva v Džači Lambo, prestolici gornjega (južnega) Tibeta, osem dni oddaljeni od Lase. Sedanji pandžan uživa neomejen ugled; njegovi pripadniki trdijo, da njegova duhovna moč ne zaostaja za močjo tale-lame. Star je okrog 60 let, je krepak in vojaško izvežban. Tibetanci, Tataři in drugi budisti ga imenujejo kar véliki svetnik. Trdijo, da je njegova vednost brezmejna in da zna govoriti vse jezike sveta, ne da bi se jih kdaj učil. Tataři imajo vedno v ustih njegovo ime (Bokte, to je sveti). Romarji v Džači Lumbo se uvrstijo v bratovščino Kelan, ki jo je ustanovil pandžan rembuči. Kaj lahko, da bo ta združba povzročila nevarne dogodke v osrednji Aziji. O tem govore čudne prerokbe, ki pripisujejo pandžan rembučiju osvoboditeljsko vlogo v vojnah s Kitajci. Kateri koli pandžan rembuči se lahko proglasi za tega osvoboditelja in se z bratovščino Kelan more pogmati v boj za vrhovno oblast.*

Sedanji pandžan rembuči se zdi, da je spreten in časti željan in verjetno, da v svoje namene izkoristi položaj v Lasi. Sedanji tale lama je namreč otrok devetih let. Trije njegovi neposredni predniki so umrli nasilne smrti, preden so dosegli polnoletnost (20 let).

Ljudski glas je umorov obdolžil nomehana. Po tretjem umoru so hutuktu izvolili novega tale lamo, to je: določili so dečka, v katerega telo se je preselila Budova duša. Da preprečijo nov umor, so se ministri na skrivaj zmenili s pandžan rembučijem in o vsem obvestili kitajskega cesarja. Ta je v Laso poslal mandarina Kičana, moža ki se je odlikoval v upravni službi, se posebno izkazal za kitajsko-angleške vojne, nato pa padel v nemilost. Kičan je takoj ukazal nomehana aretirati in njega in njegove sodelavce dal zaslišati, tudi z mučenjem. Izsledke so poslali v Peking. Od tam je čez tri mesece prišel odlok, po katerem je bil nomehan zaradi zločinov obsojen na dosmrtno izgnanstvo na dnu Mandžurije.

Ljudje so odlok sprejeli z mrmranjem — ne zaradi zasluženih kazni nomehana, temveč zaradi kitajskega vmešavanja. 1500 lam iz lamaserije Sera, pol milje od Lase, ki si jo je bil nomehan pridobil z mnogimi darovi, je pridrl v prestolico, osvobodilo obsojenca in iskalo Kičana. Zvečer so se vrnili v lamaserijo in sklenili, da drugega dne upor še razširijo. Čez noč pa so prispeli tibetanski in kitajski vojaki in lame so ostali v samostanu. Nekaj dni kasneje je nomehan odšel v pregnanstvo.

(Sledi.)

misijonsko zaledje

14. MISIJONSKA VELETOMBOLA Z „ŽIVO MISIJONSKO RAZSTAVO“

10. JANUARJA 1965 V ARGENTINI

Ne delamo si utvar, da bi bilo kaj drugega kot priljubljenost med ljudmi in pa poseben božji blagoslov tisto, kar povzroči vsako leto lepše uspehe te tradicionalne prireditve rojakov Velikega Buenos Airesa v pomoč slovenskim misijonarjem. No, letos sta še posebej pripomogla prekrasno vreme, ki si ga ugodnejšega nismo mogli želeti (prireditve se vrši na prostem!), in pa novost: Živa misijonska razstava.

Prišlo je toliko rojakov in med njimi tudi precej prijateljev - domačinov, kakor se ne spomnimo, kvečjemu za deseto, jubilejno veletombolo jih je bilo toliko: od 1.500 do 2.000! Tablice je kmalu zmanjkalo, da smo morali dati v prodajo vse prejšnja leta preostale, ki smo jih imeli seboj za vsak slučaj. Jedača in pijača, ki navadno raje ostane kot pa zmanjka, je sredi prireditve pošla, pa se je brž organizirala nova dobava vsaj pijače in ledu, h čemur je pripomogel tudi č. g. Janko Mernik SDB, upravitelj prostora v „Ateneo Don Bosco“, ki nam ga je tudi letos dal na razpolago.

O predhodni „misijonski avtomobilski akciji“, ko misijonski sodelavci teden dni pred tombolo z avtomobilom obiskujejo rojake po raznih središčih in naselbinah, o organizaciji, poteku tombole, o razdelitvi dobitkov, o tem, da smo poleg igranja veletombole pripravili tudi več drugih iger, kakor lani, itd. se ne bomo razpisovali, ker je o tem vsako leto kaj pisano. Rečemo naj le, da je vse potekalo v lepem redu, da so bili tisti, ki so kaj lepega zadeli, zadovoljni že radi tega, vsi skupaj pa veseli, da so spet enkrat s svojimi žrtvicami pripomogli k lepi

prireditvi in h krasnemu finančnemu uspehu.

Izkupiček te prireditve je znesel nad 200.000 argentinskih pesov, s katerimi smo brž kupili dolarje, da smo jih dobili skoraj 1.000 (argentinski peso ima namreč vsak dan manjšo vrednost), ki jih bomo odposlali misijonarjem v najkrajšem času že na račun sklada 1965. Dosežek je za argentinske razmere zelo lep in vsi smo lahko zadovoljni!

Nekaj več naj omenimo o „Živi misijonski razstavi“, ki je bila združena z misijonsko veletombolo. Kako smo prišli do te novosti?

Čeprav je misijonska veletombola res že tradicionalna in priljubljena, pa morajo vendarle prireditelji gledati, da iznajdejo vsako leto kako novo privlačnost, ki z njo takorekoč podpro dobro voljo dragih rojakov in zagotove njihovo udeležbo. Že nekaj let nam je hodila na misel takozvana „misijonska parada“, ki jo pripravijo na podobni misijonski prireditvi rojaki v Torontu v Kanadi, ko kakih 50 oseb, predstavljajoč misijonske osebnosti in prebivalce misijonskih dežel, stopa med zbranimi rojaki in jih spominja na misijonski svet in misijonsko delo. Želeli smo prirediti nekaj podobnega, če mogoče, v povečani in izboljšani izdaji... Zamislili smo 11 prizorov iz ideologije, zgodovine in sedanosti misijonstva, naprosili vodstvo slovenskih šolskih tečajev, da bi prevzelo uprizaritev s šolskimi otroki, poiskali še nekaj gledaliških strokovnjakov za pomoč, in z združenimi močmi se je posrečilo pripraviti teh 11 misijonskih slik, ki so si jih udeleženci veletombole z velikim

dopadenjem in presenečenjem ogledoval
 li pol ure pred začetkom veletombole v
 nepretrganem mimohodu. Seveda smo
 si izposodili gledališke obleke in lasul-
 je, najeli televizijskega šminkerja, itd.,
 saj je bilo treba napraviti in našmin-
 kati bolj ali manj nad 100 otrok, v
 kolikor jih niso napravili, skladno z
 zamislijo že posamezni tečaji sami.

Posamezne slike so imele tole vsebi-
 no in dogajanje in si sledile v temlem
 redu:

1. - JEZUSOVA OPOROKA: „Poj-
 dite po vsem svetu...“ Jezus na vzvi-
 šenem prostoru. Okrog njega 11 apos-
 tolov, ki zaverovano gledajo vanj in
 poslušajo, ko jim govori: „Dana mi je
 vsa oblast v nebesih in na zemlji. Poj-
 dite torej po vsem svetu in učite vse
 narode in krščujte jih...“ — Pred-
 stavljal tečaj iz Morona.

2. - UČITE VSE NARODE...!“ —
 Na prostem, pod drevesom, misijonar z
 brado uči zamorske otroke, ki so po-
 sedli po tleh. Na deblu križ in kate-
 kizemska podoba, ki jo misijonar raz-
 laga. Od časa do časa vpraša kaj te-
 ga ali onega otroka.. — Predstavljal te-
 čaj iz Ramos Mejía.

3. - „KRŠČUJTE JIH...!“ — Misi-
 jonar z ministrantom-Japončkom. Kr-
 ščuje japonsko deklico; zraven boter in
 boterca, oba Japonca. Deklica in bot-
 ca sta v japonski narodni noši. Misijo-
 jonar otroka oblije z vodo in govori:
 „Marija, jaz te krstim v imenu Očeta
 in Sina in Svetega Duha“, jo mazili na
 temenu, ji poda svečo v roko, itd. Kon-
 čno deklici častita... — Predstavljal
 tečaj iz Carapachaja.

4. - „LJUBEZEN KRISTUSOVA
 NAS PRIGANJA...!“ — Misijonarke
 s pomočnicami so prišle v indijsko vas
 in organizirale zasilni dispanzer. Prav
 kar obvezujejo rano bolniku, kakih de-

set drugih pa čaka v vrsti: mamica z otrokom v naročju, fantiči, deklice, moški in ženske, vsak s svojo težavo. Druga msijonarka deli otrokom podobice, starejšim kake knjige. Domačini se po indijsko zahvaljujejo. — Predstavil tečaj iz Carapachaja.

5. - APOSTOLA SLOVANOV CIRIL, METOD — VARUJTA SLOVENSKI ROD! — Sveta brata Ciril in Metod v vzhodnih liturgičnih oblačilih pišeta slovanske pismenke na velik pigment. Ob njiyu vzvišeno dva angela, kakor da ju navdihujeta. Okrog prostora, malo nižje, slovenski otroci v narodnih nošah, molijo od časa do časa v zboru: „Ciril, Metod, varujta slovenski rod!“ — Tečaj v San Martinu.

6. - „BARAGO NA OLTAR!“ — Pred indijanskim šotorom. Škof Baraga na obisku pri indijanski družini: Oče, mati, štirje otroci različnih starosti, v nekdanjih indijanskih oblačilih. Baraga starejšim deli knjige-molitvenike, otroke pa uči pokrižati se. Pred prizorom Barage z družino skupina navadno opravljenih slovenskih otrok, ki deklamira pesem: „Gospod, ki si nam v Baragi podaril...“ — Tečaj iz Slovenske vasi v Lanusu.

7. - „SVETI FRANČIŠEK KSAVERIJ, ZAVETNIK MISIJONOV, prosi za misijone!“ — Svetnik umira, ležeč na slamnjači z revnim zglavjem. Zraven borno ognjišče. Svetniku moči čelo japonski spremljevalec. Svetnik od časa do časa vzdihne: „Vse v večjo čast božjo...!“ — Tečaj iz San Martina.

8. - „SVETA TEREZIJA DETETA JEZUSA, ZAVETNICA MISIJONOV, prosi za nas!“ — Mala Cvetka, na vzvišenem prostoru, ob njenem vznožju skupina otrok različnih ras. Nanje siplje svetnica rože... Od časa do časa z nasmehom na ustnicah reče: „Iz nebes — cvetje na svet... kakor sem obljubila!“ — Tečaj iz Buenos Airesa.

9. - DRUŽBA SVETEGA DETIN-STVA JEZUSOVEGA. — Jezušček v družbi slovenskih in poganskih otrok različnih ras. Od časa do časa z njimi moli oče naš, se pogovarja in igra. Otroci mu zapoje primerno pesmico in vsi se počutijo srečni ob Jezusu — Tečaj iz Slovenske vasi v Lanusu.

10. - MARIJA - KRALJICA MISIJONOV. — Marija v veličastnem kraljevskem plašču, s krono na glavi. Pod plašč se stiskajo k njej otroci vseh ras in zaupno, ljubeče gledajo vanjo. Marija jih ljubkuje, a tako, da ostane vedno vzravnana. — Tečaj iz San Justa.

11. - SVETI UGANDSKI MUČENCI — PROSITE ZA ČRNO AFRIKO! — Na vzvišenem prostoru velik križ, pred njim v halje odetih 22 ugandskih mučencev, s palmovimi vejami v rokah, pojoč od časa do časa: Magnificat: Moja duša poveljuje Gospoda... zakaj velike reči mi je storil! — Tečaj iz Slovenske vasi v Lanusu.

In zdaj še zahvala čč.gg. Merniku, za prostor in vse usluge, številnim sodelavcem in vsem udeležencem vele-tombole pa za vse nemajhne žrtve! Bog povrni tisočkrat! Misionarji, ki bodo to poročilo brali, se bodo vneli v ljubezni in hvaležnosti do rojakov, ki toliko mislijo in žrtvujejo zanje, pa bodo s svojimi verniki veliko molili za nas. Ljubezen za ljubezen!

L. L. C. M.

Živa misijonska razstava je dosegla svoj namen: Kot privlačna točka je zagotovila rekordno udeležbo, misijonski tomboli je dala tudi zunanji misijonski značaj in blesk, udeležence je na topel način spomnila na vzvišene misijonske misli in nad 100 sodelujočim otrokom je še bolj približala in priljubila misijone.

Slike na straneh 91, 92 in na tej so le medle podobe prizorov žive misijonske razstave, o kateri poročamo. Posnete so bile po končani razstavi in manjkajo barve. Izdelala sta jih iz prijaznosti č. g. Janko Mernik SDB in Maks Jesih, za kar jima srčna zahvala!

Opisali smo bolj podrobno to novost z namenom, da morda tudi drugod rojaki poskusijo s čim podobnim poživiti svoje misijonske prireditve. Pri nas se je obneslo, čeprav ne brez skrbi in truda mnogih. In naj se tu zahvalimo vodstvu slovenskih šolskih tečajev v Velikem Buenos Airesu in vsem učiteljem in učiteljicam ter njihovim sodelavcem, pa nastopajočim otrokom in njih staršem za to predragoceno sodelovanje pri živi misijonski razstavi, ki bo letošnje veletombolo ohranila ljudem še dolgo v spominu.

1. Določnim misijonarjem darovano in že odposlano:

1) *Rev. Jože Cukale S.J.*: (intencije in darovi)

Rev. Joseph Ferkulj, 300 dol.; Mrs. Jule McCullough, 300 dol.; Rev. Joseph Cvelbar, 70 dol.; Dr. Franc Puc Sr. (za refrigerator in petrolej), 65 dol.; Mr. Franc Bregar, 50 dol.; Mr. Jože Perpar, 125 dol.; Mrs. Gertrude Tushar, 5 dol. Skupaj 915 dolarjev.

1) *Rev. Lojze Demšar S.J.*: (intencije in darovi)

Rev. Joseph Ferkulj, 400 dol.; Mrs. Jule McCullough, 348 dol.; Mr. Jože Perpar, 25 dol.; Miss Lojzka Verbic, 7.50 dol.; Nabirka Miss Ivanke Pograjec za nov sestrski samostan, 270 dol. Skupaj 1050.50 dolarjev.

V nabirko Miss Pograjčeve so darovali:

Ivanka Pograjec, 150; Mrs. Albina Osenar, 60; Breda Osenar, 20; Milena Osenar, 15; Pavla Pustotnik, 10; Mrs. Mary Osaben, 7; Pavla Zihlerl, 5; Mrs. Šušteršič, 2; Matthew Premk, 1.

3) *Rev. Stanko Poderžaj S.J.*:

Tržaška Marijina Družba / Via Risorta 3 / po gdč. Mariji Hlad in č. bratu Alojziju Vodeniku C.M. (16.000 lir), 25 dol.; Družina William Kuntara (po zaobljubi), 10 dol.; Mrs. Uršula Herbeck, 10 dol.; Miss Lojzka Verbic, 7.50 dol. Skupaj 52.50 dolarjev.

4) *Rev. Vladimír Kos S.J.*:

Profesor dr. Alojzij Šuštar (dar neimenovanega dobrotnika iz Švice za o. Kosa), 100 dol.; Rev. Jože Ferkulj (dar Jožeta Obramovica po dekanu A.P.), 62 dol.; Mrs. Marija Kolarich (za srečen zakon nečakinje Brede po Miss P.), 50 dol. Skupaj 212 dolarjev.

5) *Rev. Ivan Štanta C.M.*:

Nabirka Miss Mance Presa za cerkev in gobavce (M. Presa, 50; Miss Ančka Debevec, 10; Mrs. Ivanka Pretnar, 10; Mr. Franc Cerar, 2), 72 dol.; Družina

Jakob Beznik za cerkvico v Betroki (za zdravje v družini), 30 dol.; Marijina Družba (Via Risorta) po gospodični H. (10.000 lir), 16 dol.; Nabirka Mrs. Katarina Spreitzer za Fr. štanta (Mrs. K. Spreitzer, 10; Mrs. Johana Belaj, 2; Mrs. Katherine Slogar, 2; Mrs. Marija Plut, 1), 15 dol. Skupaj 133 dolarjev.

6) *Rev. Andrej Majcen S.D.B.*:

Neimenovana iz Ontario v Kanadi (20 can. dol.), 18.40 ZD dol.; Marijina Družba v Trstu (Via Risorta) po gdč. H. (dodatek k vzdrževalnini bogoslovca Liu-a), 10 dol. Družina Janko Smolej iz Toronta (10 can. dol.), 9.20 dol. Skupaj 37.60 dolarjev.

7) *Sestra Anica Miklavčič*:

Marijina Družba v Trstu (Via Risorta) po gdč. H. (16.000 lir), 25 dolarjev.

8) *Sestra Magdalena Kajnc*:

Mr. Matthew Tekavec za njene siromake, 10 dol.; Isti (namesto rož na grob dobremu Franku Zallerju) za siromake, ki jim s. Magdalena pomaga, 10 dol. Skupaj 20 dolarjev.

9) *M. Ksaverija Lesjak O.S.U.*:

Družina Louis Oven za sv. krste, 21 dol.; Mrs. Vida Svajger (za sv. krst v misijonih), 5 dol.; Družina John Turner (za 2 sv. krsta na ime Anton in Ivan), 10 dol.; Kanonik Franc Koretič, 10 dol. Skupaj 46 dolarjev.

10) *Sestra Marija Silvester*:

Miss Mary Hudolin, 5 dolarjev.

11) *Br. Janez Udovc S.J.*:

Gilbertski Misijonski krožek deklet (po Mrs. Anici Tusharjevi za zlati rodovni jubilej), 5 dolarjev.

12) *Rev. Rađovan Rudež S.J.*:

Družina Danilo Kranjc, 2 dolarja.

13) *Sestra Dominika Žužek S.C.M.M.*:

Družina Bogo Sluga, 2 dolarja.

2. Splošno za slovenske misijonarje (v dolarjih)

Neimenovana iz ZD (prosi molitve za zdravje v težki bolezni), 300; Neimenovani dobrotnik (dar na razpolago misijonom po profesorju dr. Alojziju šuštarju v švici), 249; Profesor dr. Alojzij šustar (za slovenske misijonarje opravljene maše), 240; Mr. John Gerjol iz Jolieta (prosi molitve za zdravje), 205; Mrs. Margaret Smole (v spomin na nedavno umrlega moža Jožefa za potrebne misijonarje in revne otroke), 99; Neimenovani zdravnik iz Ohio (prosi molitve za uspešno zdravniško prakso in božji blagoslov v družini), 70; Neimenovani iz Kanade (daruje 100 kanadskih dolarjev in prosi molitve), 92; Misijonska letna nabirka iz Gilberta, Minnesota, (po Mrs. Anici Tusharjevi), 65; Mrs. Frances Marolt (50 dolarjev ob smrti sina Edwarda in prosi za nj molitve), 55; Miss Josephine Bericic (za slovenske misijonarje na čast Sv. Andreju in Sv. Frančišku), 30; Mr. Matthew Tekavec, 25; Mr. Frank Mlinar, 25; Rev. Francis A. Sedej, 24; Mrs. Theresa Gorjanc (prosi molitve za zdravje), 24; Miss Mary Ciber (najbolj potrebnim v misijonih), 20; Miss Angela Gospodaric, 20; Mrs. Sophie Simčič (za najbolj potrebne misijonarje), 20; Mrs. Gertrude Tushar (petak kot postna žrtev in petak kot božični dar misijonom), 13; Mr. Anton Rožman, 12; Družina John Turner, 12; Družina Miro Celestina (od tega otroci iz „šparovčka“ 1.81), 11.81; Mrs. Lojzka Segar, Miss Marija Mlinar, Mrs. Johana Logar (potrebnim misijonarjem), družina Frank Rebol, Mrs.

Marica Lavrisa (Baragi v priprošnje za srečno potovanje v domovino), Rev. John Sustarsich, Mrs. Anna Nemeč, Neimenovana iz Jolieta, Illinois, vsi po 10; Miss Mary Hribar (kjer so potrebe največje), 17; Mrs. Sonja Kregar, Mrs. Gertrude Bokal (za najbolj potrebne misijonarje), Mrs. Karla Kucher (ob rojstnem dnevu prejeti petak za uboge otroke v misijonih), Mrs. Caroline Gregory, vsi po 7. Po 6: Mrs. Mary Benedikt; Mrs. Victoria Deslich; Mrs. Francis Muren. Po 5: Mrs. Ana Jalovec; Mrs. Agnes Pierce; Mrs. Josephine Skravec; Mrs. Angela Železnikar (za potrebnega misijonarja od prve najemnine). Po 4: Mr. Marjan Merala; Mrs. Johana Petravšek (najbolj potrebnim misijonarjem); Mrs. Milica Ovnice. Po 3: Mr. Frank Cenkar; družina Frank Skvarča; Mrs. Elizabeth Gerbeck. Po 2: Mrs. Jennie Zupan; Mrs. Anna Zadnik; rajni M. Edward Marolt; Mrs. Frances Prah; Mrs. Marija Plut; Mrs. Johana Belaj; Mrs. Pavlina Russ; Mrs. Frances Osaben; Mrs. Julia Petrič; Mr. Frank Medved; Mrs. Frances Zibert; Mrs. Justina Volarich; Mr. Tone Ivec; M. Jože Vrečar; Mr. Lojze Zorenc; Mr. Joseph Schimitsch; Mr. John Gruđen. Mrs. Antonia Fylypczuk in Mrs. Marija Dragota (iz Kanade vsaka po dva kanadska dolarja) v ZD valuti 3.68; Mr. Joseph Starič, 1.50; Mr. John Škrbec Sr., 1.25. Po 1 dol.: Mr. August Kovač; Mrs. Louis Ižanec; Mrs. Antonia Trepal; Mrs. Anna Doles; Mr. Joseph Kette; Mrs. Katherine Spreitzer.

Prosimo vse naročnike, da poravnajo naročnino, zlasti one, ki so v zaostanku. V Argentini je naročnina za 1965 povišana na 400 pesov. Prosimo za darove v tiskovni sklad „Kataloških misijonov“! Podprite misijonski tisk! S tem podprete misijone sploh!

Primitivci iz misijona g. Pavla Bernika SDB na severu Indije se pripravljajo na ples. — Spodaj: Gojenci salezijanske obrtne šole v Mandalayu, Burma, pri prostih vajah. Tam je profesor mizarstva naš br. Joško Kramar SDB.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem. Ovitek opremil arh. Vladimir Mazi.

NAROČNINA: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 400, podporna 800, dosmrtna 4.000 pesov. V U.S.A. in Kanadi: 3 (6, 40) dolarjev. V Italiji 1.600 (3.200, 20.000) lir. V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. V Franciji 12 (24, 160) NF. V Angliji in Avstraliji 1¼ (2½, 16) funtov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušno-pastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P. O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. Mr. Rudi Knez, 679 E. 157 St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John. Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741.

Kanada: Za župnijo Marije Pomagaj: Rev. Stanislav Boljka C.M., 611 Manning Ave, Toronto 4. Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. John Kopač C.M., 229 Brown's Line, Toronto 14, Ont. Za Port Arthur (Ont.) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejáč C. M., 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. — Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, D. P. Camp. Kärnten.

Avstralija: Franc Vrabec, Archbishop's House, West. Tce. Adelaide, S. Australia.

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

Pomoč slovenskega zamejstva našim misijonarjem — Sklad 1964, razdelitev — To pesem si žvižgam najrajši — Za domačo duhovščino — Cerkev v Pakistanu — Zgode in nezgode br. Kerševana — Po tatarskih deželah in Tibetu — 14. Misijonska veletombola v Argentini — Darovi v sklad 1964 v U.S.A.

LEPO SE PRIPOROČAMO ZA PORAVNAVO NAROČNINE!

Slika na prvi strani ovitka nam kaže japonsko gospo sredi tipičnih krizantem. — Spodnja pa kaže slovensko misijonarko s. Anico Miklavčič v družbi dveh katoliških japonskih gojenk.

Correo
Argentino
Suc. 34 (B)

TARIFA REDUCIDA

CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. No. 528.26

Director responsable. Lenček Ladislav
Domicilio legal. Cochabamba 1467,
Buenos Aires.

Slika tu zgoraj kaže eno slovenskih misijonark v Južni Afriki na sprehodu skupaj z otroci misijona. — Spodnja pa kaže s. Terezijo Medvešček z begunkami, ki so jim dale v Assamu zavetišče.

